

ნაზი ხანიაშვილი

მითოლოგია და არქეოლოგია
გლობალური დათბობის
უმესახეობა

Mythology and Archeology
On Global Warming

NAZI KHANIASHVILI

ISBN 978-9941-0-7049-5

9 789941 070495

თბილისი 2014

ნაზი ხანიშვილი

მითოლოგია და არქეოლოგია
გლობალური დათბობის
უმესახეობა

Мифология и археология
о глобальном потеплении

ნაზი ხანიშვილი

თბილისი 2014

**ჩემი ყველა ნაშრომი, მრავალგან-
ზომილბიანი სამყაროს მატაფიზი-
კური მოწყობის შესახებ, დედამიწის
პირველ ადამიანთა — ქართველთა
საიდუმლო კოსმოგონიური ცოდნის
საწყისებიდან ამოდის.**

ნაზი ხანიაშვილი

კომპიუტერული მომსახურება:

ალექსანდრე კუზანაშვილი

გამომცემლობა

„სპეტი +“

ISBN 978-9941-0-7049-5

© ნაზი ხანიაშვილი. მითოლოგია და არქეოლოგია გლობალური
დათბობის შესახებ. თბილისი 2014

მსოფლიოს სამეცნიერო საზოგადოებისთვის დღეს ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი გლობალური დათბობის საკითხია, რომელიც მომავალში უდიდესი კატასტროფების მიზეზი გახდება. მეცნიერთა ვარაუდით, ყოველივე ამის მიზეზია დედამიწაზე მზის მოქმედებით გამოწვეული $1 \div 5^0$ -მდე ტემპერატურის მომატება, ტრანსპორტის და ქარხნების გამონაბოლქვი, რომელიც დედამიწის ირგვლივ ამცირებს ოზონის შრეს. ასეთ დასკვნებს არ ვეთანხმები.

დღეს, ე.წ. გლობალური დათბობის ზეგავლენით, თითქმის მთლიანად ღნება დედამიწის პოლუსებზე ყინულის საფარი, ღნება გიგანტური მოცულობის აისბერგები. პოლუსებთან ახლოს მდებარე მუდმივად გაყინული დედამიწის ფენა ახლა აღარ არის მუდმივად გაყინული, რაც უდიდეს საფრთხეს უქმნის ამ ტერიტორიაზე წინა საუკუნეებში აშენებულ შენობა-ნაგებობებს; თითქმის გაჩერდა გოლფსტრიმის დინება ატლანტის ოკეანეში; ათწლეულების წინ დედამიწის ელექტრომაგნიტური ენერჯია ჩადიოდა ჩრდილო პოლუსში, გაივლიდა დედამიწის ღერძს და გადიოდა სამხრეთ პოლუსიდან, შემოუვლიდა დედამიწას და ისევ ჩადიოდა ჩრდილო პოლუსში. ახლა ეს მიმართულება შეიცვალა. ყოველივე ამის შედეგად გახშირდა ცუნამები, მიწისძვრები, ვულკანური ამოფრქვევები.

აუცილებელია სწორად შევიმეცნოთ ე.წ. „გლობალური დათბობის“ ნამდვილი მიზეზი, რათა მიზანმიმართულად გატარდეს სათანადო ღონისძიებები. წინააღმდეგ შემთხვევაში, შედეგს ვერ მივიღებთ. აუცილებლად და დროულად მიმაჩნია გაგიზიაროთ ამ საკითხზე ჩემი კვლევები და მოსაზრებები.

თითქმის 30 წელია ვიკვლევ მსოფლიოს უძველეს ხალხთა მითოლოგია, ეთნოგრაფია, არქეოლოგიას, სადაც წარმოჩენილია ჯერ კიდევ პირველ ადამიანთა ცოდნა სამყაროს მოწყობის შესახებ, რომლებიც თვლიდნენ, რომ ჩვენი სამყარო ვაკუუუმში შემთხვევით უსასრულო განზომილებათა ღრონისა და სივრცის მატაფიზიკური

კოსმიური სხეულია. ეს საკითხი ყველაზე დიდი სიღრმით ქართულ მითოლოგია, ეთნოგრაფია, არქეოლოგიაში აისახება.

ჯერ კიდევ შორეულ წარსულში ქართველებმა იწინასწარმეტყველეს, როდის დადგებოდა ე.წ. „გლობალური დათბობის“ დრო დადამიწაზე და რა იქნებოდა ამის გამომწვევი მიზეზი; უჯრედის დონეზე იცოდნენ თუ როგორ არის სამყარო მოწყობილი; რომ უჯრედში გენეტიკური კოდის არა ორი, არამედ სამი სპირალა და მომავალში ისინი ერთ სპირალში გაერთიანდებიან; სამყაროს ოთხი საწყისი (მიწა, წყალი, ჰაერი, ცეცხლი) ქმნის თითოეული უჯრედის 64 ნუკლეინის მჭავას სამწულელებს. ყოველივე ამას კოსმიური პროცესის სახით წარმოაჩენდნენ 64 ხეთისშვილის სახით და მიაჩნდათ სამყაროს ძირითად შემომქმედებად, რომლებიც არიან ნახევარღმერთები, ბერები, ბედის ბედაურის მფლობელები, მარადიულნი და უკვდავნი; ყველა ისინი არიან ერთის – გიორგი ნაღვარმშვენიერის 64 სახე. ბიბლიური კაბალას ეს ცოდნა აისახება მხოლოდ ქართულ ანბანში, როგორც სამყაროს გენეტიკური კოდი.

ეს კოსმიური ცოდნა სამყაროს მოწყობის შესახებ კავკასიიდან – საქართველოდან შუამდინარეთში წასულმა ქართველებმა წაიღეს და დააარსეს შუმერი (ნახეთ წიგნი: ნ. ხ. – „ქართველები შუმერთა წინაპრები“, 2013 წ.). განვიხილოთ შუმერთა ქვის ბეჭედი (ძვ. წ. 3400წ. ლონდონი, ბრიტანეთის მუზეუმი), სადაც გამოსახულია ქართველთა კოპალა, ბუქნა ბაადური, თერგვაული, დობილიანი იახსარი და მათი თანმხლები არსებები – ლომი, ხარი, არწივი, ქალი, რომლებიც ერთიანობაში ქმნიან სფინქსის ფენომენს და ასახავენ სამყაროს ოთხ საწყისს. ქვის ბეჭედზე თევზის ზოდიაქოს ბოლოს გამოსახულია ორსახა ღმერთი, რომლის ერთი სახე ქალია, ხოლო მეორე სახე – თეთრწვერა მოხუცი, იგივე ქართველთა დობილიანი იახსარი. ქართული მითების მიხედვით, იახსარი და მისი დობილი არიან ნახევარმხეხები. ისინი შეერთდნენ თევზის ზოდიაქოს ბოლოს, ანუ ახ. წ. 2000 წელს და ქმნიან გამთლიანებულ მზეს, ანუ ცეცხლის სტიქიას. მაშასადამე, შუმერთა ქვის ბეჭედზე ასახულია წინასწარმეტყველება, რომლის მიხედვითაც სწორედ ახლა, ახ. წ. 2000 წელს დედამიწაზე დადგა სამ-

ყაროს მეოთხე საწყისის – ცეცხლის სტიქიის აქტივობის პერიოდი, რაც დედამიწაზე აისახება არა ტემპერატურის აწევით, არამედ, ნაბისმიერ უჯრედში დნმ-ის დონეზე წარმოჩინდება ცეცხლის სტიქიის აქტიური მოქმედებით, რომელიც თავის თავში მოიცავს დანარჩენი სამი სტიქიის (მიწა, წყალი, ჰაერი) გააქტიურებასაც.

ბიბლიური კაბალას კოდით, რომელიც მხოლოდ ქართულ ანბანში აისახება, ახ. წ. 2000 წელი შეესაბამება ქართული ანბანის X–ჯ–8000 ასო-ნიშანს და ეს თარიღი ქართული წელთაღრიცხვით არის „ქართ ადამს აქათ 8000 წელი“. (ეს საუბრის დიდი თემაა). ქართული ასომთავრული ანბანის X ასო-ნიშანი ფაქტიურად არის დიაგონალური ჯვარი, რომელიც არსთა წრებრუნვის კოსმიურ სურათში მამაღმერთს თავზე ადგას; მაშასადამე, უძველესი ხალხები ცეცხლის სტიქიას დიაგონალური ჯვარის სახით გამოსახავდნენ, რომლის სიმბოლური ასახვა არის „მზე“ და „ოქრო“. მიაჩნდათ, რომ ხვთაებრივი ცეცხლი არის უხილავი ღმერთის ხილული სახე.

მაიას ტომების წინაპრები თვლიდნენ, რომ მექსიკის და, საერთოდ, ცენტრალური ამერიკის ტერიტორიაზე მეტაფიზიკურ-კოსმოგონიური ცოდნა ღმერთზე, ადამიანზე და სამყაროზე, როგორც ერთიან კოსმიურ სინთეზზე, აღმოსავლეთიდან – „ამომავალი მზის“ ქვეყნიდან თეთრწვერა ღმერთმა კეცალკოატლიმ ჩაიტანა. ჩემი კვლევებით, „ამომავალი მზე“ თვითონ სამყაროს და ღმერთების დედა – ხეთისმშობელია, რომელსაც არსთა წრებრუნვის კოსმიურ სურათში თავზე ადგას მზის დისკო. თვითონ ხეთისმშობელია „ამომავალი მზე“, ხოლო მისი წილხვედრი ქვეყანა არის საქართველო. აქედან გამომდინარე, „ამომავალი მზის“ ქვეყანა სწორედაც საქართველოა და პირველ ადამიანთა – ქართველთა კოსმოგონიური რწმენა-წარმოდგენები სამყაროს მეტაფიზიკური მოწყობის შესახებ რომ ემთხვევა მექსიკელთა და, საერთოდ, ცენტრალური ამერიკის ადამიანთა აზროვნებას, აღარაა გასაკვირი.

განვიხილოთ მსხვერპლშეწირვის რიტუალი მაიას ტომების უშორეს წინაპრებთან, სადაც ქურუმი შეწირული ადამიანის გულს უძღვნის მზის – ცეცხლის ღმერთს, ხოლო მოჭრილ თავს ჩამოაცემევს ქართული

ასომთავრული ანბანის X (ჯ) ასო-ნიშნის ორმაგად გადაბრუნებულ X — გამოსახულებაზე, რომელიც არის იგივე დიაგონალური ჯვარი — ცეცხლის სტიქიის ღმერთის სიმბოლური გამოსახატულება, რაც ასევე მიგვანიშნებს იმაზე, რომ ეს სამყარო იქითა სამყაროსთან მიმართებაში ორმაგად გადაბრუნებულ სარკის პრინციპზეა მოწყობილი.

ეს საკითხი კარგადაა გადმოცემული ქართულ მითებში. ერთ-ერთი ქართული მითის მიხედვით, ქაჯეთის მბრძანებლის ქალს მონადირე შეუყვარდა. ქალმა გრძელი ფრჩხილები დაიჭრა და ცეცხლში ჩაქარა. მონადირესაც შეუყვარდა ქალი და ცოლად შეირთო. ქალს მშობლები მოენატრა, ქმართან ერთად სამშობლოში დაბრუნდა და ქმარი ქაჯთა მბრძანებელს წარუდგინა. ქაჯთა მბრძანებელი ამობრუნებულ ტახტზე იჯდა და თავზე გვირგვინი უკუღმა ეხურა. ამობრუნებული ტახტი სამყაროს ვერტიკალურად, ხოლო შებრუნებული გვირგვინი ჰორიზონტალურად, ანუ ორმაგად გადაბრუნებულ სარკის პრინციპზე მოწყობილ სამყაროზე მიგვანიშნებს. იგივე აზრია წარმოჩენილი ბიბლიური კაბალას ცოდნაშიც. კაბალას სამშობლო კი აღმოსავლეთი საქართველოა. მაშასადამე, სამყაროს ჯერ კიდევ პირველმა ადამიანებმა — ქართველებმა იცოდნენ, რომ აქვითა სამყარო იქითა სამყაროსთან მიმართებაში ორმაგად გადაბრუნებული სარკის პრინციპითაა მოწყობილი.

მექსიკის ტერიტორიაზე მნიშვნელოვნადაა ქართული ანბანის კვალი, რომლის შესახებ კოსმოგონიური ცოდნა, როგორც ზემოთ აღვნიშნეთ, მათთან უზენაესმა ღმერთმა — კეცალკოატლიმ „ამომავალი მზის“ — სამყაროს დედის — ხეთისმშობლის წილხვედრი ქვეყნიდან — საქართველოდან ჩაიტანა.

მაშასადამე, მექსიკის უძველესი ხალხიც ცეცხლის სტიქიის ღმერთს ქართულ ასომთავრულ X — (ჯ) ასო-ნიშნითან — დიაგონალურ ჯვართან აიგივებდა.

როგორც ამერიკის კონტინენტზე, ისე აზიასა და ევროპაში ყველაზე დიდი სასჯელი დიაგონალურ ჯვარზე გაკვრა იყო, რომელსაც ცეცხლის სტიქიის ღმერთის სიმბოლურ-ენერგეტიკულ გამოსახატულებად თვლიდნენ.

ქრისტიანულ სამყაროში დიაგონალური ჯვარი ანდრია პირველწოდებულის სახელითაა ცნობილი. წმინდა მოციქული ჯვარზე გაკრული სიკვდილის წინ ორი დღე ქადაგებდა. ბოლოს უღმრთო ეგაეტმა განკარგულება გასცა, გაეთავისუფლებინათ წმინდანი, მაგრამ ანდრიამ მხურვალედ შესთხოვა უფალს დიაგონალურ ჯვარზე აღსრულების ღირსი გაეხადა.

ბიბლიიდან ასევე ცნობილია, რომ უფალი ბოლო ჟამს ცეცხლის სტიქიის ენერგიით მოახდენს განმწმენდას. ბოლო ჟამის შესახებ პეტრე მოციქული მეორე წერილში ამბობს: „...ახლანდელი ცანი და დედამიწა... გამზადებულნი არიან ცეცხლისთვის უღმრთო კაცთა გასამართლებისა და მოსპობის დღისთვის. ხოლო მოვა უფლის დღე ქურდით, და მაშინ ზეცანი გრგვინვით გადაივლიან, ბაპარპარებული საწყისები და იმპიუბიან, დედამიწა და მისი საქმენი რაც მასზეა, დაიწვებიან“ (2 პეტრე 3.5, 6, 7, 10, 11, 12).

ჟურნალ „ფენომენი“-ს ერთ-ერთ ნომერში (რედაქტორი გიგლა გობენია) გამოქვეყნდა ინფორმაცია მსოფლიოში საოცარი შემთხვევების შესახებ. ნახეს არაერთი შემთხვევა, როცა ადამიანის სხეული მთლიანად დაფერფლილია — „დამწვარია“, ხოლო სამოსი, რომელიც ზედ ეცვათ, ხელუხლებელია. ეს შემთხვევები ადასტურებს, რომ ადამიანთა სხეულებში ხდება პირველსაწყისი ელემენტების (მიწა, წყალი, ჰაერი, ცეცხლი) დაწვა-დაფერფლვა ისე, რომ ადამიანს ცეცხლი არ უკიდა და ეს ხდება უჯრედის დნმ-ის დონეზე მიმდინარე ქიმიური ე.წ. „გლობალური დათბობის“ კოსმიური პროცესის შედეგად. მომავალში ეს საკითხი უფრო გლობალურ ხასიათს მიიღებს.

დედამიწის პირველმა ადამიანებმა — ქართველებმა ჯერ კიდევ შორეულ წარსულში იცოდნენ დედამიწაზე ე.წ. „გლობალური დათბობის“ დრო და მიზეზი. ქართ ადამს აქათ 8000 წლიდან, რომელიც ბიბლიური კაბალას კოდით არის ქართული ანბანის X (ჯ) — 8000 ასო-ნიშნის კოსმიური პერიოდის შესაბამისი, ანუ ა.წ. 2000 წლიდან, დედამიწაზე დადგა ცეცხლის სტიქიის, ორ — „ინ“ და „იან“ ურთიერთსაპირისპირო ძალთა შეერთების, ოქროს საწმისის, დიაგონალური ჯვრის, რეაფორმაციანი ლოტოსის, წმინდა ნინოს ჯვრის კოსმიური ენერგიის ათასწლეუ-

ლი, რომელიც ჩვენს პლანეტაზე უჯრედის დნმ-ის დონეზე ყველაზე და ყველაფერზე აისახება, რაც იწვევს ე.წ. „გლობალურ დათბობას“.

ტაძარი, ისევე, როგორც ჩვენი სხეული, უფლის სახლია და არსთა წრებრუნვის კოსმიური სურათების – ღმერთის ბეჭდების მსგავსადაა მოწყობილი. როგორც უკვე აღვნიშნეთ, მამაღმერთს ჰორიზონტალურ მდგომარეობაში თავზე ადგას დიაგონალური ჯვარი – ქართული ასომთავრული X (ჯ) ასო-ნიშანი. ამიტომ თითქმის ყველა ტაძარში გუმბათის ჭერზე გამოსახულია დიაგონალური ჯვარი, ანუ ქართული ასომთავრული ანბანის X (ჯ) ასო-ნიშანი. გუმბათის ვერტიკალურ კედელში ხშირად 12 სარკმელია გამოჭრილი და, საერთოდ, ტაძრის ყველა დეტალის კოსმიური მნიშვნელობის აღწერა ძალიან შორს წაგვიყვანს. ყოველივე ზემოაღნიშნული ტაძარში შესულ თითოეულ ადამიანს უქმნის იმ ენერგეტიკულ გარემოს, რომელიც ეხმარება მას ადვილად დაამყაროს უფალთან კავშირი.

ჩვენი წინაპრები თავიანთ საცხოვრისებს ტაძრის პრინციპზე აგებდნენ. ამის დასტურია მარნეულის რაიონის სოფ. იმირის და ბონისის რაიონის არუხლოს 8-10 ათასი წლის არქეოლოგიური ძეგლები; ვარძია, უფლისციხე, დავით გარეჯი, სვანეთის კოშკები, ბაბელონის გოდოლის (კოშკის) ასახვაა.

კაბალას ბიბლიური ცოდნის შესწავლა და მსოფლიოს ხალხთა მითოლოგია, ეთნოგრაფია, არქეოლოგიურ მასალებზე ათწლეულების მანძილზე მუშაობა, მაძლევს იმის საფუძველს აღვნიშნო, რომ ბაბელონის გოდოლი, ოქროს საწმისი, გრალის თასი, ნოეს კიდობანი, თვით ადამიანის სხეულია და შესაბამის საკითხებზე მითები იმ კოსმიური პროცესების ასახვაა, რაც მიმდინარეობს თვით ადამიანის სხეულში.

თითოეული ადამიანი ორის – **ინ** და **იან** – მდედრი და მამრი საწყისების ერთობაა. ადამის ცივილიზაციის ადამიანი თავისივე თავში ეძებს კოსმიურ მეუღლეს – მეორე ნახევარს. ამაზე მეტყველებს შუმერული მითი, რომლის მიხედვითაც ქალღმერთი ინანა, რომელიც არის დედოფალი ცისა, ჩამოდის ქვესკნელის სამეფოში, რათა იპოვოს კოსმიური მეუღლე და გახდეს დედოფალი მიწისაც. უძველესი დროიდან თვლიდნენ, რომ ადამიანის მარცხენა მხარე მდედრია, ხოლო მარჯვენა

– მამრი, ანუ ადამიანი ორსახა არსებაა. თითქმის ყველა ძველი ქალღმერთი (კიბელა, ინანა...) დღისით მამრია – მეომარი და მონადირეა, ხოლო ღამით სიყვარულის ქალღმერთია. ეს საკითხი კარგადაა წარმოჩენილი სხვადასხვა ხალხის მითოლოგია, ეთნოგრაფია, არქეოლოგიაში (ნახეთ წიგნი: ნ. ხ. „ოქროს საწმისი – ორი მზის საიდუმლო“. 2013 წ.). მიცვალებულს ასაფლავებდნენ ემბრიონის პოზაში, ანუ აბრუნებდნენ პირველსაწყისში, ქალებს გადაბრუნებულს მარცხნივ, ხოლო კაცებს გადაბრუნებულს მარჯვნივ. **ადამის ცივილიზაციის მიზანია ადამიანმა იპოვოს თავისი კოსმიური მეუღლე – მეორე „იმ“.** 2000 წლის შემდეგ, ანუ ახ. წ. 4000 წელს კაცობრიობა გადავა ახალ ცივილიზაციაში – ახალ განზომილებაში, სადაც ადამიანები თავისი კოსმიური მეუღლისგან გამრავლდებიან (ადამიანების უბიწოდ ჩასახვა). ეს არის მომავალი ცივილიზაციის ერთ-ერთი მახასიათებელი.

ორი ურთიერთსაპირისპირო პირველსაწყისის გაერთიანება გამოიწვევს ურთიერთსაპირისპირო ენერგიების ერთი მიმართულებით მოძრაობას **ე.ი. მიკრო და მაკრო სამყაროთა გარე ენერგია იცვლის მიმართულებას და იწყებს სამყაროს ცენტრის მიმართულებით – საათის ისრის მიმართულებით მოძრაობას.** სამყაროში მიმდინარე, ამ პროცესის აღქმა ჰქონდათ ჯერ კიდევ პირველ ადამიანებს, რაც აისახებოდა რელიგიურ რიტუალებში, არქეოლოგიურ ძეგლებზე. დღესაც კი, მამაო ეკლესიაში წირვის დროს უვლის საათის ისრის მიმართულებით, ხოლო ეკლესიას გარედან უვლის საათის ისრის საწინააღმდეგო მიმართულებით. ეკლესია განასახიერებს მიკრო და მაკრო სამყაროს განსხეულებულს – გამატერიალიზებულს 4 საწყისით. ამის გამოხატულებაა ტაძრის საკურთხეველში 4 საწყისის სიმბოლური გამოსახულებები: ლომი – მიწა, ხარი – წყალი, არწივი – ჰაერი, ქალი (ადამიანი) – ცეცხლი.

ინ და იან ორი პირველსაწყისის გაერთიანება მეტაფიზიკურ დონეზე გამოიწვევს აქეთა და იქითა სამყაროთა შორის, ზღვარის წაშლას, რომლებიც ორმაგად გადაბრუნებულ სარკის პრინციპზეა მოწყობილი. ე.ი. აღარ იქნება ზღვარი იქეთა და აქეთა სამყაროთა შორის,

ანუ საიქიოსა და სააქაოს შორის. ნებისმიერი მიკრო და მაკრო სამყარო შედგება „მე“ და მეორე „მე“-სგან. **ინ** და **იან** პირველსაწყისთა შერწყმის შედეგად ისინი ერთ „მე“-ში გაერთიანდებიან, ანუ გაერთიანდება სული და მატერია და სიკვდილი აღარ იქნება. სწორედ ახლა, ახ. წ. 2000 წლიდან დაიწყო ეს პროცესი, რომელსაც მეცნიერებმა ე.წ. „გლობალური დათბობა“ უწოდეს. ეს პროცესი აისახება დედამიწაზე ყველაზე და ყველაფერზე **დნმ-ის 4 საწყისის დონეზე**. აქედან გამომდინარე, გლობალურ დათბობას კავშირი არა აქვს დედამიწაზე მზის ტემპერატურის აწევასთან და ავტომობილების და საწარმოთა გამონახობლქვთან.

სამყარო უბრუნდება პირველსაწყისს და კაცობრიობა ემზადება ცივილიზაციის ახალ ციკლში გადასვლისთვის.

მაიას ცივილიზაცია — ღმერთები ჩამოდან ციდან.
 Цивилизация Майя _ Боги спускаются с неба.
 Maya Civilization _ Gods descend from heaven

შუმერი (ძვ.წ. 3400 წ. ლონდონი. ბრიტანეთის მუზეუმი)
 Шумер. Каменная печать (3400 г. до н.э. Лондон, Британский Музей)
 Schumer. Stone Printing (3400 BC. London. British Museum)

МИФОЛОГИЯ И АРХЕОЛОГИЯ О ГЛОБАЛЬНОМ ПОТЕПЛЕНИИ

Сегодня одним из важнейших вопросов для мировой научной общности является вопрос **глобального потепления**, который в будущем станет причиной величайших катастроф. По соображению ученых, причиной тому является повышение температуры, вызванное солнцем и выхлопными газами транспорта, которые сокращают озоновый слой вокруг Земли. **С этими соображениями я не согласна.**

Еще в древние времена первые люди Земли – грузины предсказали время т.н. «глобального потепления» на Земле и причина вызывающая его. Это космогоническое знание грузины отобразили в мифологии и

на археологических памятниках. Они на клеточном уровне знали как устроен мир, что в клетке находятся не два, а три генетического спираля, которые в будущем объединятся в один спираль. Четыре начала мира (земля, вода, воздух, огонь) создают 64 триплет нуклеиновой кислоты каждой клетки и все это представляли в виде космического процесса в виде 64-х сынов божьих и считали их творцами мира, которые являются полубогами, монахами, вечными и бессмертными. Все они являются 64-мя лицами одного бога. Это космогоническое знание библейской каббалы они отразили в грузинском алфавите, как генетический код вселенной.

Космогоническое знание первых людей о строении мира грузины унесли из Кавказа в Шумер, Китай, Египет и Южную Америку.

В результате обсуждения мифологии и археологического материала народов Грузии, Междуречья и Мексики стало известно, что с 2000 года н.э., из четырех начал мира на Земле настало тысячелетие активности четвертой стихии – стихии огня. Объединяются два первоначала мира – «инь» и «янь», которое на нашей планете, на клеточном уровне отражается на все и вся, что вызывает т.н. «глобальное потепление».

Мир возвращается к первоначалу, соответственно, и на Земле человечество готовится к переходу в новый цикл цивилизации.

MYTHOLOGY AND ARCHEOLOGY ON GLOBAL WARMING

Today, one of the most important issues for the world scientific community is the issue of **global warming**, which will cause great catastrophes in the future. According to scientific considerations, the reason of it is the increase in temperature caused by the Sun and by transport exhaust gas emissions that reduce the ozone layer around the Earth. **I do not agree with these considerations.**

As early as in ancient times the first people on Earth - Georgians predicted the time of so called «global warming» on Earth and the reason causing it. Georgians reflected this cosmogonic knowledge in mythology and on archaeological monuments. They knew at the cellular level how the world was made of; they knew that there were not two, but three genetic spirals in the cell, which would unite in one spiral in the future. Four basic elements in the universe (earth, water, air and fire) create 64 triplets of nucleic acid of each cell and all this they presented in the form of cosmic process in the form of 64 Sons of God and regarded them as the creators of the world, who were demigods, monks, eternal and immortal. All of them are 64 faces of the same god. They reflected this cosmogonic knowledge of biblical kabbalah in the Georgian alphabet, as the genetic code of the universe.

Georgians brought the cosmogonic knowledge of the structure of the universe of the first people from the Caucasus to Schumer, China, Egypt and South America.

At the result of discussion of mythological and archaeological material of peoples of Georgia, Mesopotamia and Mexico, it has become known that since 2000 AD, the millennium of activity of the fourth element – the element of fire of the four basic elements of the universe has begun. “Yin” and “Yang” principles of the universe combine together, which at the cellular level is reflected in everyone and everything on our planet, causing the so-called “Global warming.”

The universe returns to its origins and, respectively, humanity on the Earth as well prepares to transfer to a new cycle of civilization.

ყაჩაღანის ჯვარი ადამიანის სამყაროს უმძიმესა

ჯვარი, როგორც სამყაროს მოდელის ასახვა, მისი სიმბოლიკის აღქმა, თაყვანისცემა და რელიგიური რიტუალური საგნის სახით გამოყენება, დედამიწის ჯერ კიდევ პირველი ადამიანებიდან მოდის და ძველი ცივილიზაციის ყველა ხალხის არქეოლოგიურ და ისტორიულ ძეგლებზეა გამოსახული. ჯვარი ხშირად ასახავს ადამიანის მოდელს, ან ანტროპომორფულ ხვთაებას და ადამიანის სხეულის ჯვარის ბუნებას – ადამიანი გაშლილი ხელებით იგივე ჯვარია. ჯვარი ასახავს აგრეთვე „სამყაროს ხის“ გეომეტრიულ მოდელს. ადამიანი არის ორივე – ჯვარიცა და სიცოცხლის ხეც. შუმერთა მითოლოგიაში ცნობილია სიცოცხლის ხე „მესი“ (აქედან წარმოსდგება სიტყვა „მესია“), რომლისგანაც ქალღმერთმა ინანამ „ტახტი და საწოლი“ გაიკეთა.

ჯვრის ვერტიკალურ და ჰორიზონტალურ სივრცეთა გადაკვეთა, კოსმიური გააზრებით, არის ხვთაებრივი ცენტრი, საყრდენი სამყაროს მთლიანობისა, ხოლო პიროვნული გაგებით, იგულისხმება ადამიანის გული, როგორც განსახიერება მისი სულიერ-ხორციელი მთლიანობისა. სამყაროს ეს სიმბოლური გამოსახულება გამოხატავდა ქვეყნიერების ოთხ მხარეს, წელიწადის ოთხ დროს, სტიქიის ოთხ ელემენტს, ცხოვრების ხეს და ზოგადად, სამყაროს ორსაწყისიანობას, რაც ასახულია საქართველოში, მარნეულის რაიონში აღმოჩენილ ყაჩაღანის ჯვარსა და მაიას ტომების ერთ-ერთ ქვაზე.

სიცოცხლის ხის სიმბოლოა ასევე ქართველთა „დედაბოძი“, ანუ სამყაროს საფუძველი, რომელიც არის უძველეს წინაპართა რწმენა-წარმოდგენები სამყაროს შესახებ. თვით დედაბოძი ჯვრის განსხეულება და ასახვაა. ჯვრის და დედაბოძის ორნამენტებში ჩადებულია სამყაროს ოთხი მხარის იდეა. ჯვარი განზოგადებული კოსმოგონიური ნიშანია და წარმოადგენს არა საზღვრულ ტერიტორიას, არამედ მთელ ქვეყნიერებას.

არსთა წრებრუნვის კოსმიურ სურათში მამადმერთს გულზე დიდი ჯვარი ჰკიდია.

„ხატი“ და „ჯვარი“ ენობრივად სიცოცხლის „ხე“-ს და „ძელს“ ენათესავენ. არქაული პერიოდის ჯვრის სხვადასხვა ვარიანტი კოსმოგონიური შინაარსისაა. იგი თვით სამყაროს ასახვაა, შემდგომ იქცა ქრისტიანულ სიმბოლოდ. ჯვრის სიმბოლური ნიშანი გამოისახება სათავსებზე, საცხოვრებლებზე, ავეჯზე, რიტუალურ ნივთებზე, რიტუალურ ნამცხვრებზე, როგორც საკრალური ნიშანი. ძველი ხალხების აზრით, ქვეყნიერების აგება ჯვარს უკავშირდება. ეს მათი რელიგიურ კოსმოგონიური წარმოდგენების ანარეკლია.

ყაჩაღანის ჯვარი

ქართული აზროვნებით, „ჯვარი“ – „ჯ-ვარ-ი“ მიგვანიშნებს, რომ თვით ადამიანი არის „ჯვარი“, „ჯ“ ასო-ნიშანი კი ცეცხლის სტიქიის სიმბოლური გამოსახულებაა.

დედამიწის ერთ-ერთი უძველესი ხალხის – დაგონების (ეგვიპტე – სუდანი) მითოლოგია გადმოგვცემს მათ რწმენა-წარმოდგენას სამყაროს შექმნის შესახებ, რომლის მიხედვითაც, ზეციურ სივრცეში იმყოფება ღმერთი „ამმა“ (მდედრი). ის არსებობდა ჯერ კიდევ მაშინ, როცა არ იყო სამყარო, არ იყო დრო და სივრცე. იყო მხოლოდ ოთხი შეკრულ-შეკუმშული „ლავიწი“ (ეს უკავშირდება ჯვრის სიმბოლიკას), რაც დაგონების ენაზე „ამმა“-ს – „ერთ ადგილზე მყოფობას“ ნიშნავს ძლიერად „შეკუმშულ“ მდგომარეობაში. საქმე გვაქვს „სამყაროულ კვერცხთან“. მსოფლიოს ხალხთა მითების მიხედვით, ეს არის კვერცხი, რომელშიც შეკუმშულია ქაოტური სამყარო დროისა და სივრცის

გარეშე, ანუ სამყაროს ოთხი საწყისის პირველქმნილი მდგომარეობა. „ამმა“, დაგონების წარმოდგენით, თვითონ არის სპირალური მოძრაობა კვერცხის შიგნით, რის შედეგადაც წარმოიქმნა პაწაწინა თესლი „პა“ - მამრი საწყისი, საიდანაც მოდის ქართველთა მამრი წინაპრის „პაპა“-ს სახელი. ის განთავსებულია კვერცხის ცენტრში, ბრუნავს და ასხივებს მატერიის ნაწილაკებს, იგივე პირველქმნილი „მზე“ - ოთხი საწყისი მბრუნავი საათის ისრის მიმართულებით, რომლებიც განიცდიან ბგერების და სინათლის მოქმედებას, რაც არ ისმის და ვერ შეიგრძნობა. „პა“-ს ნაწილაკში „ამმა“-ს სპირალური აშენებს მთელ სამყაროს. შემდეგ ხდება სპირალის „თვალის“ გახსნა (ე.წ. „შავი“ ხვრელის გახსნა) და მომავალი საგნები - ნაწილაკები სამყაროსი მოძრავი „პა“-ს ნაწილაკში სპირალურად იწყებენ გარეთ გამოსვლას, ამასთან ინარჩუნებენ თავიანთ სპირალურ მოძრაობას. ეს განაპირობებს სპირალურად მოძრავი ვარსკვლავთ სისტემების წარმოქმნას, რომლის შემადგენლობაშიც შედის სპირალზე მოძრავი ჩვენი მზის სისტემაც. სპირალური ვარსკვლავთ სამყაროები ავსებენ კოსმოსის სივრცეს. ამ სპირალური მოძრაობის დროს თავისივე ღერძის გარშემო იხსნება ოთხი ჩაკეტილი „ლავიწი“, ჯვრის ოთხი ფრთა - ოთხი მიმართულება, რომელიც განსაზღვრავს სივრცის ძირითად მიმართულებებს.

მსოფლიოს ხალხთა რწმენა-წარმოდგენებით, ჯვარი განზოგადებული კოსმოგონიური ნიშანია, იგი ზეციური კიბეა - სამსხვერპლო ბოძი. ჯვარი სულის ზეაღსვლის სიმბოლოა. ჯვარი შუშერთა „სინ“ - ქრისტეს სიმბოლოა; ის ერთადერთი ხვთისშვილია, რომელსაც გულზე ჯვარი ჰკიდია (შუშერთა ქვის ბეჭედი ძვ. წ. 3400 წ. ლონდონი, ბრიტანეთის მუზეუმი). ამ ქვის ბეჭედზე შუშერთა „სინ“-ი წყლის სტიქიის გაცხადებაა. „სინ“ - ქართველთა „ბუქნა ბაადური“ მითოლოგიაში წყლის ბერად მოიხსენიება და ხვთისშვილთა შორის პირველია. წყალბადი (H) მენდელეევის ქიმიურ ელემენტთა პერიოდული სისტემის სათავეში დგას, რაც მას გამოცხადებით მიეცა. ეს კი ნიშნავს, რომ ყველაფერი „სინ“ - ქრისტესგან წარმოიქმნება, ანუ ქრისტეა მამასთან ერთად სამყაროს შემოქმედი, რომელიც მატერიალურ სამყაროს პირველი ელემენტი - წყლით ქმნის. წყლისგან შეიქმნა სამყაროში ყველა ქიმიური

ელემენტი. ამას გვიდასტურებს ქართველთა მითოლოგია, სადაც სამყაროს ძირითადი შემოქმედი - 64 ხვთისშვილი ყველა არის ჯვარი - „მორიგის წინაშე 63 ჯვარი იდგა“, ხოლო 64-ე ბოლო ხვთისშვილი „მორიგეა“ და ყველა ერთის - გიორგი ნაღვარმშვენიერის, თეთრი გიორგის, წმინდა გიორგის - ქრისტეს 64 გაცხადებაა, რაც უჯრედის გენეტიკური კოდის სპირალებში აისახება. ჯვარი წყლის სტიქიისა და ქრისტეს ღვთიური ენერჯის მატერიაში ნათელგამოვლენაა, რომელიც მამისაგან - დიდი მამრი პირველსაწყისი წინაპრისაგან „იშობა“. მამასადაძემ, წყალი არის ერთის გამოვლენა ყველაფერში. სამყარო შექმნილია პირველსაწყისი ნივთიერებისგან - წყლისგან. ის ყველგანმყოფია, მთელ სამყაროშია სხვადასხვა ფიზიკური და მეტაფიზიკური ფორმით. კოსმიური სულიერი „მე“-ს გამატერიალიზება - ნათელგამოვლენა ხდება წყლით.

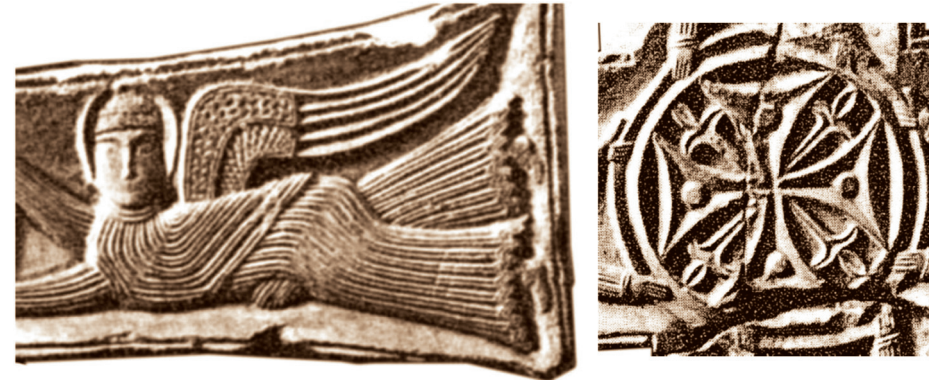
სამყაროში შობასთან და გამრავლებასთანაა დაკავშირებული ძველი ცივილიზაციის ყველა ხალხთა „ნაყოფიერების“ დღესასწაული. ქართველებთან იგი „ადრეკილაის“, „მურყვაობის“, „ყვენობის“ სახელებითაა ცნობილი. ამ საკითხს იკვლევდა ქართველი ერის უდიდესი მოაზროვნე და მკვლევარი ივ. ჯავახიშვილი.

ყველიერის ხუთშაბათს თითქმის მთელ სვანეთში თოვლისაგან „მურყვამს“, ანუ კოშკს აკეთებენ, რომელსაც შუაში მაღალ ხეს ჩაატანენ. ამ ხის წვერს ძველ კალათას ან საცერს ჩამოაცვამენ, ორ ხის ხმალს და ხისგან გამოთლილ კაცის „ასოს“ ჩამოჰკიდებენ. საცერის ძირი, სვანთა რწმენით, მღვდრის - ნაყოფიერების სიმბოლოა. ირჩევენ

ორ მეთაურს, რომელთაგან ერთს „ყაინი“ ეწოდება, მეორეს კი - „საქმისაი“. ერთს ჩვეულებრივი კანის ფერი აქვს, ანუ თეთრია, ხოლო მეორეს - „საქმისაი“-ს სახეს ნახშირით უმურავენ, სარტყელზე ხისგან გაკეთებულ მამაკაცის ფალოსს ჩამოჰკიდებენ, რომელიც შთამომავლობით ერთ-ერთ ოჯახში ინახებოდა და თაობიდან თაობას გადაეცემოდა. ამჟამად საქართველოს სახელმწიფო მუზეუმში ინახება. ყაინს ორი „დედოფალი“, ანუ ქალი, ნამდვილად კი ქალურად ჩაცმული ორი მამაკაცი ეძლევა. სარტყელით წელზე ხისგან გამოთლილ მამაკაცის ფალოსს „ყაინსაც“ ჩამოჰკიდებენ, ციხის - თოვლის კოშკის მახლობლად ქეჩას დაუტევენ, რომელზეც თავისი „დედოფლებით“ წამოწვება, ვითომ ეარშიყება და ეკურკურება. შემდეგ „ყაინს“ ვითომდა დაეძინება. ამ დროს მას მიეპარება „საქმისაი“ და დედოფლებს მოსტაცებს. „ყაინსა“ და „საქმისაის“ შორის „ბრძოლა“ იმართება. ერთ-ერთის გამარჯვების შემდეგ ცეკვა-თამაში იმართება. შხის ჩასვლისას კოშკს ანგრევენ. ამ მომენტში, საითკენაც კოშკი გადაიხრება, იმ მიმართულებით მდებარე სოფლებში კარგი მოსავალია მოსალოდნელი. „ადრეკილაის“ დღესასწაულის მსგავსი საქართველოს თითქმის ყველა კუთხეში იცოდნენ: „ყეენობა“, „მურყვაობა“. ცხადია, ეს დღესასწაულები ნაყოფიერებასთან, შვილიერების მატებასთანაა დაკავშირებული. წარმართობის პერიოდში შვილოსნობის მფარველ ღვთაებად კვირია ითვლებოდა. მაშასადამე, „მურყვაობა“ სქესობრივი სიყვარულის და შვილოსნობის მფარველი ზვთაების - „კვირიას“ დღესასწაულის ნაშთი უნდა ყოფილიყო, რომლის რიტუალშიც მთავარი მოქმედი პირი ორი მამრი და ორი მდედრია.

ერთი მამრი ორივე ქალის მფლობელია, ხოლო მეორე მამრი ებრძვის მას თავისი ქალის მოსაპოვებლად - დასაბრუნებლად.

ზემოთ აღწერილი რიტუალი წარმოაჩენს ქართველ წინაპართა ღრმა ცოდნას სამყაროში მიმდინარე კოსმიური პროცესების შესახებ. მათ იცოდნენ, რომ ადამიანის, როგორც სამყაროს ჩასახვის - შექმნის მომენტში, აუცილებელია მოხდეს ქალის და მამაკაცის შეერთება, შეუღლება, შეჯვარება. მათ, ამავდროულად, იცოდნენ, რომ თითოეუ-

ყაჩაღანის ჯვარის ფრაგმენტები

ლი ადამიანი „ინ“ და „იან“-ისგან შედგება, ანუ თითოეულ ადამიანს თავისივე სხეულში ჰყავს მეორე „მე“: ქალს - უხილავი მამრი, კაცს - თავისი უხილავი მდედრი და, რა თქმა უნდა, ბავშვის ჩასახვის მომენტში - პროცესში ისინიც თავის კოსმიურ როლს ასრულებენ, ანიჭებენ ადამიანის ჩანასახს სასიცოცხლო ენერგიას, ხოლო მათი გამოვლენა - ნათელგამოვლენა არის ამ ადამიანთა ფიზიკური სხეული. ამიტომ ადამიანთა მეორე „მე“-ს როლი ადამიანის ჩასახვის კოსმიურ პროცესში ძალიან დიდია. მომავალში, ვიმედოვნებ, ამ საკითხს მეცნიერულ დონეზე გამოიკვლევენ.

მითოლოგია განიხილავს ბერძენთა ათენელ გმირს - თეზევსს, რომლის მიწიერი მამა არის ათენის მეფე ეგეოსი, ხოლო დედა - ეთრა. იმავე ღამეს ეთრას სარეცელი გაიზიარა პოსეიდონმაც - შვილი სადაო გახდა. მაშასადამე, თეზევსს ჰყავს „ორი მამა“: ერთი მიწიერი, მეფე ეგეოსი და მეორე - პოსეიდონი, რომელიც არის ზღვათა და ქარიშხალთა მეუფე, დედამიწის შემარყეველი, მცენარეთა და წყალთა ზვთაების მბრძანებელი, უზენაესი ღმერთის - ზევსის უფროსი ძმა. ბერძნებმა ეს მითოლოგიური სიუჟეტი ლიბიელებისგან (ეგვიპტე) გადაიღეს, ანუ მსგავსი შემთხვევები სხვა ხალხთა მითოლოგიაშიც გვხვდება.

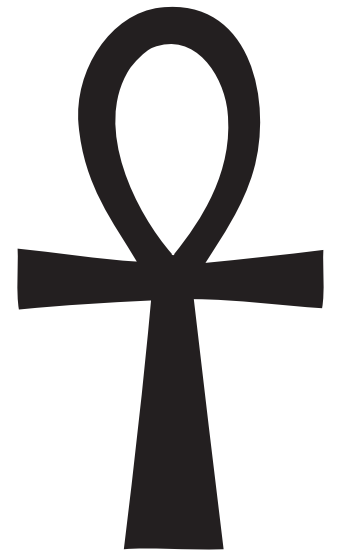
იყო დრო, როცა მამაკაცი არ არსებობდა, მაგრამ ადამიანები იბადებოდნენ თვითგანაყოფიერებით, ანუ ადამიანში არსებული „ინ“ და „იან“ პირველსაწყისები ასრულებდა ამ პროცესს, ჩემი აზრით, ახლაც

აქვს ამ პროცესს ადგილი – ნებისმიერი უჯრედის წარმოქმნა სხეულში არსებული „ინ“ და „იან“-ის მიერ ხდება. ამ პროცესს კარგად იცნობდნენ მსოფლიოს პირველი ადამიანები. ვინაიდან ყველა და ყველაფერი პირველსაწყისს უბრუნდება, მომავალში – ახალ ცივილიზაციაში ისევ მამრის გარეშე მოხდება ადამიანის ჩასახვა, ანუ მოხდება ადამიანების უბიწოდ ჩასახვა. ეს იქნება ზეადამიანების, ღმერთების დონის ადამიანების ცივილიზაცია, სადაც ყველამ ყველაფერი იცის, ყველას ყველაფერი შეუძლია.

ზემოთ აღწერილი ნაყოფიერების დღესასწაულის ეთნოგრაფიული მასალის გააზრებაა მარნეულის რაიონის სოფ. ყაჩაღანში აღმოჩენილი ჯვრის სიმბოლიკა, რომელიც „ყაჩაღანის ჯვარის“ სახელითაა ცნობილი. ამ ჯვარზე ასახულია ადამიანის, როგორც სამყაროს შექმნის პროცესი, რომელშიც ორი მდედრი და ორი მამრი ანგელოზი იღებს მონაწილეობას. ჯვრის ვერტიკალური ნაწილი პირველსაწყისი მამრის ენერგეტიკული გაცხადებაა და ამიტომ ვერტიკალში ორი მამრი ანგელოზია ასახული, ხოლო ჯვრის ჰორიზონტალური ნაწილი მდედრის ენერგეტიკის გაცხადებაა და ამიტომაც მასზე ორი მდედრი ანგელოზი გამოსახული. როგორც მდედრ, ისე მამრ ანგელოზებზე მკვეთრადაა გამოხატული სასქესო ნიშნები. ორივე მდედრი მიტრიალებულია და გადაადგილდება ჯვრის ქვედა ნაწილში განთავსებული მამრი ანგელოზისკენ, რაზეც მიგვანიშნებს მათი ფეხების მოძრაობის მიმართულება. ხოლო მეორე მამრი ანგელოზი მიემართება ერთ-ერთი მდედრი ანგელოზისკენ. ამ განლაგებით და აქ აღწერილი პროცესით, ოთხივე ანგელოზი მონაწილეობს ახალი ადამიანის შექმნაში. ამაზე მიანიშნებს ის, რომ ოთხივეს აწვდილი აქვს ხელები და უკავიათ ჯვრის ცენტრში განთავსებული წრეში ჩასმული „ბოლნური“ ჯვარი, რომელიც ოთხი სამკუთხედისგან შედგება. მასში სამყაროს ოთხი საწყისი – მიწა, წყალი, ჰაერი, ცეცხლი – მატერიალური სამყაროს ძირითადი „სამშენებლო მასალაა“, ანუ ისინი ქმნიან თითოეული უჯრედის 64 ნუკლეინის მჭავას სამწულელებს – სამეულელებს, რაც, ქართული მითოლოგიით, სამყაროს შემოქმედ 64 ხეთისშვილში აისახება. ყაჩაღანის ჯვარზე რომ ახალი სამყაროს – ადამიანის შექმნის კოსმიური „პროცესია“ ასახ-

ული, ამაზე მიგვანიშნებს ასევე ისიც, რომ ბოლნური ჯვრის თითოეულ სამკუთხედს შორის გამოსახულია ჟ – ეგვიპტელთა „ანხ“-ი ე.წ. კოპტური ჯვარი – უკვდავების სიმბოლური გამოხატულება (იგივე „შუ“, ცის თაღის შემკავებელი ატლანტი, ქართველთა ამირანი), რომლის ცენტრი ადამიანის გულია. სამკუთხედის ასეთი Δ გამოსახულება, შუაში ჩასმული წერტილით, სიმბოლურად გამოსახავს კაბალას – სამყაროს ბიბლიურ კოსმიურ ცოდნას სამყაროს გენეტიკური კოდის შესახებ, რომელიც მსოფლიოში არსებული ანბანებიდან მხოლოდ ქართულ ანბანში აისახება (ნახეთ წიგნი: ნ. ხ. „ქართული ანბანი სომხების შექმნილი არ შეიძლება იყოს“, 2013 წ.) და მიგვანიშნებს, რომ თითოეული ადამიანი კაბალას ბიბლიური კოდით იქმნება. ყაჩაღანის ჯვარზე ბოლნური ჯვრის შემადგენელი ოთხი სამკუთხედი შუაში წრე-წერტილით არის მატერიალური სამყაროს ოთხი საწყისის ასახვა, ხოლო შუაში „წერტილი“ არის ადამიანის სხეულში შესული პირველსაწყისი ხვთიური სულიერების სიმბოლური გამოხატულება, რომელიც ოთხ საწყისში ტრიალებს და განსხეულდება.

ბოლნური ჯვრის სამკუთხედებს შორის ე.წ. „კოპტური“ ჯვარი – ჟ, სიცოცხლისა და ნაყოფიერების სიმბოლო, ქართველთათვის უცხო არ იყო. ჯვრის ასეთი გამოსახულება პირდაპირ ასახავს „ინ“ და „იან“ საწყისებს. ამ ჯვრის ჰორიზონტალური ნაწილი „ინ“ – მდედრი საწყისი ენერგიის გამოხატულებაა, რაც პრაქტიკულად ქალის X ქრომოსომაშია გამოვლენილი. ჯვრის ვერტიკალური ხაზი მამრი ენერგიის გამომსახველია, მაგრამ მის თავზე წრე მდედრი ენერგეტიკის სიმბოლოა და საერთო ჯამში გამოდის, რომ კოპტური ჯვრის ვერტიკალური ნაწილი, რომელიც შედგება ვერტიკალური – მამრი და მის თავზე წრე-მდედრი ენერგიებისგან, პირდაპირი ასახვაა მამრის – „იან“

კოპტური ჯვარი

ენერჯისა, რომელიც მამაკაცის ქრომოსომაში XY-ით აისახება, სადაც X – მდედრია, ხოლო Y – მამრი. მაშასადამე, ფაჩაღანის ჯვრის ცენტრში ბოლნური ჯვრის შემადგენელ სამკუთხედებს შორის გამოსახული ოთხი კოპტური ჯვარი მიგვანიშნებს, რომ პირველსაწყისი მდედრისა და მამრის ენერჯია ოთხ საწყისში განსხეულდება ბიბლიური კაბალას – ქართული ანბანის კოდით. თვით კოპტური ჯვრის არსი ქართველთათვის უცხო არ ყოფილა და მას ჩვენი წინაპრები პირველსაწყის ხვთიურ „ინ“ და „იან“ ერთიან კოსმიურ სულიერებას, სამყაროულ „მე“-ს უკავშირებდნენ. „ინ“ და „ან“ ქართული ასო-ნიშნებია და ქართულ ანბანში, როგორც სამყაროს გენეტიკურ კოდში, უმნიშვნელოვანესი კოსმიური ადგილი უკავიათ.

ფაჩაღანის ჯვარი, რომელზედაც ასახულია ადამიანის, როგორც სამყაროს შექმნის - ჩასახვის მომენტი და გადმოცემულია უდიდესი ღრმად ფილოსოფიური კოსმიური ცოდნა სამყაროს წარმოშობისა და „მოწყობის“ შესახებ, მიგვანიშნებს იმაზე, რომ სამყაროს ყველა საიდუმლოს ამოხსნა ქართველთა მითოლოგიაში, ეთნოგრაფიასა და არქეოლოგიურ მასალებში უნდა ვეძიოთ. ფაჩაღანის ჯვარი უნიკალური ძეგლია და დიდად ღირებული მთელი მსოფლიოს მოაზროვნე საზოგადოებისთვის. მართალია, ის დღეს დაზიანებულია, მაგრამ ამ ძეგლის ფოტომასალა შენარჩუნებულია და სრულიად საკმარისია იმისთვის, რომ მსოფლიოს მოაზროვნე საზოგადოებამ შეისწავლოს და შეიმეცნოს ქართული გენის ფენომენი.

ბანსაკუთრებით მიწა ალვნიშნო ის ფაჩაღანი, რომ ჯვარი ძარბული ანბანის 24-ე ქ-600 ასო-ნიშანია. შუამრული კაბალას მიხედვით, მისი სახელია - „სამსუალური კავშირი“. ამას უკავშირდება სიტყვები – შეჯვარება, ჯვრისწერა, ქორწინება, რაც კიდევ ერთი დიდი მინიშნებაა იმისა, რომ ფაჩაღანის ჯვარზე აღწერილი კოსმიური პროცესი და ნაყოფიერების დღესასწაულები პირდაპირაა დაკავშირებული როგორც სამყაროს გენეტიკურ კოდთან, ისე სამყაროში მიმდინარე პირველქმნილი სულის მატერიაში ნათელგამოვლენის პროცესთან. ზემოთ განხილული მასალა გვეუბნება, რომ სამყაროში გამრავლების პროცესი და მასთან დაკავშირებული კოსმიური

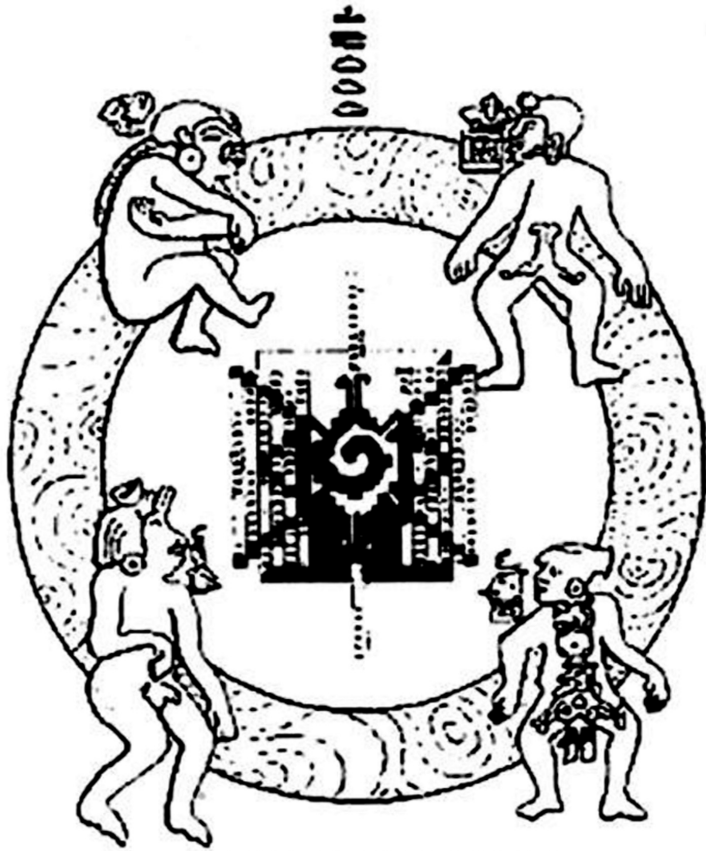
აზროვნება უკვე ქართველთა უშორეს წინაპართათვის იყო ცნობილი.

ფაჩაღანის ქვა-ჯვარი მიჩნეულია VII ს. ძეგლად. ვფიქრობ, ეს არასწორი დათარიღებაა და ამის ნათელი გამოვლინებაა აქ მოცემული კვლევა - იგი უძველესი წარმართობის პერიოდისაა, კერძოდ, როცა ქართველები ანგელოზებს სქესით გამოსახავდნენ, ასევე, ჰქონდათ ჯვრის გამოსახვის სიმბოლიკა. ანგელოზები სქესითაა გამოსახული დავათის სტელაზეც (ძვ. წ. 680წ.).

თითოეული ადამიანის პირველსაწყისი ხვთიური ენერჯია გამოვლინდება ♀ – „კოპტური“ ჯვრის სახით. სულიერი ამაღლების რაღაც მომენტში ადამიანმა შესაძლებელია დაინახოს თავისი „კოპტური“ ჯვარი. „კოპტური“ ჯვრის სიმბოლური გამოსახულება გამოცხადებით მიღებული ინფორმაციაა.

სამების ტაძრის კურთხევამდე ორი კვირით ადრე მქონდა გამოცხადება: აღმოვჩნდი სამების ტაძარში, აღსავლის კარის ზემოთ, ჭერზე, თაღის შუაში ჰაერში ვიდექი. ჩემი თმები თაღის ზედაპირს ეხებოდა. ზემოდან დავყურებდი ტაძრის შიდა ნაწილს. როცა ჩემს სხეულს დავხედე, მას „კოპტური“ ჯვრის ფორმა ჰქონდა. მას შემდეგ წმინდა ნინოს ჯვართან ერთად „კოპტურ“ ჯვარსაც ვატარებ. ♀ – მს ჯვარი ემპიკტილ კოპტიეზი აღრე ძარბულიებს ჰქონიათ. ამის ნათელი დადასტურებაა წარმართობის პერიოდის ფაჩაღანის ჯვარი, რომელზედაც ოთხი კოპტური ჯვარია ასახული.

სამყაროში ყველა და ყველაფერი „ინ“ და „იან“ კოსმიური ენერჯიებისგან შედგება. თუ ადამიანი ამქვეყნად ქალად არის გაცხადებული – ნათელგამოვლენილი, მისი ანგელოზი „უხილავი მამაკაცია“ და პირიქით. მათ თავი და მხრები (უღელი) ერთი აქვთ, ხოლო სახეები დიამეტრალურად საპირისპირო. აქედან მოდის სიტყვა „მეუღლე“. სულიერი ამაღლების რაღაც საფეხურზე ხდება მისი უხილავი ანგელოზის გაცხადება, რომელიც უხილავი ჩრდილის სახით მუდმივად თან დაჰყვება ადამიანს. ეს არის მისი მეორე „მე“. ადამიანის კოსმიური ჩრდილის საკითხი საუბრის დიდი თემაა (ნახეთ წიგნი: ნ. ხ. – „ოქროს საწმისი – ორი მზის საიდუმლო“. 2013 წ.). სულიერად ამაღლებულ ადამიანებს ეს საკითხი გაცნობიერებული აქვთ და ამიტომ მათ არ შეიძლება ჰყავ-

მაიას ცივილიზაცია

დეთ მიწიერი მეუღლე. სვანეთში სანადიროდ წასულ მამაკაცებს ეცხადებათ თავისივე მეორე „მე“ – მღელრი – ქალღმერთი დალი. რამდენიც მამაკაცია ამქვეყნად, იმდენივე ქალღმერთი დალი არსებობს – ყველა მამაკაცს თავისი „დალი“ ჰყავს.

დაახლოებით 25 წლის წინ მქონდა გამოცხადება: ცაზე ვიხილე ღრუბლებით გამოსახული ერთარსებას ბიუსტი (იანუსის სახით). მარცხენა მხარეს ჩემი გამოსახულება იყო, შუბლზე პატარა „შხით“, მეორე მხარეს – თეთრწვერა მოხუცი, რომელთანაც მივიდა თეთრი ცხენი.

ყაჩაღანის ჯვარზე ასახული კოსმიური პროცესი არც მაიას ტომების უშორესი წინაპრებისთვის იყო უცხო. ამის ნათელი მაგალითია მაიას ტომების ქვემოთ მოყვანილი კოსმიური პროცესის ასახვა ადამიანის, როგორც სამყაროს შექმნის შესახებ, სადაც წრეში ურთიერთსაპირისპირო მხარეს, ჯვრის პრინციპით, განთავსებულია ორი მღელრი და ორი მამრი, მკვეთრად გამოსახული სასქესო ორგანოებით, ისევე, როგორც ყაჩაღანის ჯვარზე გამოსახულ ანგელოზებზე. შუა წრეში გამოსახულია „ინ“ და „იან“-ის, ნათელისა და ბნელის ურთიერთსაპირისპირო ენერგიის გამომხატველი ორი სპირალი, რაც ინფორმაციულად ისეთივე მნიშვნელობის სიმბოლური დატვირთვისაა, როგორც ყაჩაღანის ჯვრის ცენტრში გამოსახული ბოლნური ჯვარი. ორივე გამოსახულება უკავშირდება სამყაროს გენეტიკურ კოდს, რომლისგანაც შედგება მიკრო და მაკრო სამყარო.

აუცილებელია დღეს მეცნიერულ დონეზე გამოვიკვლიოთ, თუ რა როლს ასრულებს ბავშვის ჩასახვის მომენტში დედის და მამის მეორე „მე“, რაც ცნობილი იყო როგორც ქართველთა, ასევე მაიას ტომების უშორესი წინაპრებისთვის.

ყაჩაღანის ჯვარსა და მაიას ტომების აქ წარმოღობილ გამოსახულებებზე ერთი და იგივე კოსმიური პროცესი სხვადასხვა სიმბოლოებით გადმოცემული ინფორმაციაა – როგორ იქმნება ადამიანი, როგორც სამყარო. ეს მიგვანიშნებს იმაზე, რომ მსოფლიოს ყველა უძველესი ხალხი, მათ შორის ქართველთა და მაიას ტომების უშორესი წინაპრები, სამყაროში მიმდინარე კოსმიურ პროცესებს ერთნაირად, გენეტიკური კოდის დონეზე აცნობიერებდნენ. ამის შესახებ ინფორმაცია დაგვიტოვებს ეთნოგრაფიულ და მითოლოგიურ მასალაში, ეს ცოდნა სიმბოლური გამოსახულებებით ასახეს ისტორიულ და არქეოლოგიურ ძეგლებზე.

ქრისტიანობა – მართლმადიდებლობა კაცობრიობის მარადიული და საყოველთაო რელიგია

საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის ილია II-ის დაბადების 80 და აღსაყდრების 35 წლისთავთან დაკავშირებით თბილისში ჩამობრძანებულმა მსოფლიოს პატრიარქმა ბართლომეოს I-მა გამგზავრების წინ, 2013 წლის 14 იანვარს, ჟურნალისტებთან ინტერვიუში განაცხადა: „... უმთავრესია ვთქვათ, რომ ქართველებში არის მართლმადიდებლობის დედა“, რაც, ვფიქრობ, არ არის შემთხვევითი, დიდად ყურადსაღები და დამაფიქრებელია არა მხოლოდ ქართველებისთვის, არამედ მთელი მსოფლიოსთვის.

თითქმის 27 წელია ვიკვლევ მსოფლიოს მართლმადიდებელი პატრიარქის ზემოთ აღნიშნულ საკითხს, რის საფუძველზეც შეგვიძლია ვაღიაროთ, რომ ქართველი ერი და ქართული გენი კაცობის პირველსაწყისი ფენომენია. ამ საკითხების უფრო ღრმა კვლევებს გაეცნობით ჩემს მიერ 2012 წელს გამოცემულ წიგნში „ქართული გენი იბერიის ცივილიზაციათა სათავეებთან“.

დედამიწაზე ადამიანის არსებობის ყველა პერიოდში იყო წმინდა სამების – მამის, ძისა და სულიწმინდის აღქმა და თავგანისცემა. გავიხსენოთ „მრწამსის“ ლოცვა: „მრწამს ერთი ღმერთი, მამა ყოვლისა მპყრობელი, შემოქმედი ცათა და ქვეყანისა, ხილულთა ყოველთა და არა ხილულთა; და ერთი უფალი იესო ქრისტე, ძე ღვთისა მხოლოდშობილი, მამისაგან შობილი უფინარეს ყოველთა საუკუნეთა. ნათელი ნათლისაგან, ღმერთი ჭეშმარიტი ღვთისაგან ჭეშმარიტისა, შობილი და არა ქმნილი, ერთ-არსი მამისა, რომლისაგან ყოველი შეიქმნა...“

ეს სიტყვები სამყაროს შესაცნობად ძალიან ბევრის მთქმელია. სამყარო უსასრულო განზომილებათა დროისა და სივრცის უსასრულო ჰარმონიული სხეულია. სიტყვები „უწინარეს ყოველთა საუკუნეთა“ ნიშნავს, რომ ვიდრე სამყარო დროსა და სივრცეში განსხეულდებოდა, „ძე“ მამასთან ერთად უკვე არსებობდა და მათ ერთად, „წინასწარ დასახული

გეგმის“ მიხედვით, შექმნეს სამყარო, რომელშიც ახლა ჩვენ ვიმყოფებით. ამის აღქმა ჰქონდათ ჯერ კიდევ პირველ ადამიანებს დედამიწაზე და ეს თავგანისცემა კაცობრიობამ დღემდე მოგვიტანა. ამას მეტყველებს მსოფლიოს ხალხთა უდიდესი მითოლოგიური, ეთნოგრაფიული და არქეოლოგიური მასალა. მათ გახსნილი ჰქონდათ ე.წ. მესამე თვალი, ხედავდნენ და აღიქვამდნენ იმას, რასაც დღეს ჩვენ ვერ ვხედავთ და აღვიქვამთ. მათ ზედმიწევნით ზუსტად იცოდნენ, როგორ წარმოიშვა სამყარო და როგორ იყო იგი მოწყობილი. მამაღმერთისა და „ძე“ ღმერთის აღქმა და თავგანისცემა ჰქონდათ ადამიანებს არსებობის ყველა პერიოდში. უშემრებამა 3400 წლით ადრე იფინასწარმმეტყველეს ქრისტეს მობრძანება თიბოვის ზოლიაქოს, ანუ ახ. წელთაღრიცხვის დასაწყისში და ასახეს იგი ამ ქვის ბეჭედი. მასზე ასახული კოსმოსური პროცესი ყველა ნიშნით ემთხვევა ხევსურთა „კობალა... იახსარის“ მითში ასახულ ხვთისშვილთა კოსმიურობას:

I ღმერთკაცი კობალა – მონადირე მშობლისრით, მოიპოვა ლომი; იგი „მიწის“ სტიქიის განცხადებაა.

II ღმერთკაცი ბუქნა ბაბაღური (ჩაბუქნული) – ნახევრად ნათლობის ემბანშია და გამოსახულია მხოლოდ წელზემთ, შუბნური მართანით ხელში, თავზე ქალღმერთი ადგას ანგელოზის სახით, ერთ მხარეზე, ანუ მხარზე ირემი ჰყავს, იგივე „ჩვილი ხო“, ხოლო მეორეზე – ხე. იგი „წყლის“ სტიქიის განცხადებაა.

III ღმერთკაცი თიბოვა ულია, მხრებზე ბადე აქვს მოსხმული, ხელში ფრთებგამოღილი თეთრი მთის ქორით; იგი „ჰაერის“ სტიქიის განცხადებაა.

IV ღმერთკაცი ღობილიანი იახსარია – ორსახა იანუსი, ერთი სახე კაცისა, მეორე – ქალის; კოსმიური „და-ძმა“ „ცა-ცეცხლის“ სტიქიის განცხადებაა და ქართულ იკონოგრაფიაში მზის სიმბოლოს – ბორჯღაღის სახით აისახება. ქართველთა მითოლოგიით უნდა მოხდეს ორი ნახევარღმერთის, ორი ნახევარმზის გიორგი ნაღვარმშენიერის, რომელიც განცხადებულია 64 ხვთისშვილში და მისი დობილის „სამძივარის“ შეერთება – გამთლიანება, რასაც დროში ახ.წ. 2000 წელი შეესაბამება.

სამყაროს ოთხი სტიქიის გაცხადება სფინქსი: მიწა – ლომი, წყალი – ხარი (ჩვილი ხბო), ჰაერი – არწივი (ქორი), ცეცხლი – ქალი – ორსახა ღმერთი (ქალღმერთი ინანა ორბუნებოვანია – დღისით კაცია და მეომარია, ხოლო ღამით სიყვარულის ქალღმერთია); ოთხივე საწყისის გაერთიანება სფინქსი: თათები აქვს ლომის, მხრები – ხარის, ფრთები – არწივის და სახე – ქალის. ამის აღქმა და თაყვანისცემა ჰქონდათ ჯერ კიდევ შორეული წარმართობის დროს ყველა ძველი ცივილიზაციის ხალხს და მათ შორის ქართველებსაც. **ქრისტიანული ტაძრების საკურთხეველი დღესაც გვაჩვენებს ოთხი საწყისის – ლომი, ხარი, არწივი, ადამიანის გამოსახულებას.**

შუმერების ქვის ბეჭედზე ყველაზე მნიშვნელოვანი ის არის, რომ მასზე ასახულია ქრისტეს მობრძანების წინასწარმეტყველება. ფირფიტაზე მეორე ღმერთკაცი გამოსახული თევზის ზოდიაქოს დასაწყისში, ნათლობის ემბაზში, წელამდე წყალშია, **ბუღზე კიდიანი დიდი ჯვარი**, თავზე ადგას ქალღმერთი ანგელოზის სახით, გაშლილი ფრთებით. მისი თანმხლები ცხოველია „ჩვილი ხბო“ (ირემი, ხარი). იგი „წყლის“ სტიქიის გაცხადებაა, მისი მობრძანება დროში შეესაბამება ახ.წ. 0 წელს, ანუ „ქართ ადამს აქათ“ 6000 წელს, რასაც ქართული ანბანის კოდით შეესაბამება „ხ“ – „ხან“ – 6000 ასო-ნიშანი. მაშასადამე, **ქრისტე არის „ხან“ – „დრო“ – „ჟამი“, ანუ „დროის მობრძანებელი“** („დრონი მეფობენ და არა მეფენი“). „დრო“ არის სამყაროს კოსმიური ფილოსოფიური გზა, მატერია „დროის“ გარეშე არ არებობს. აღმოსავლეთის თითქმის ყველა სახელმწიფოს უმაღლესი პირები „ხან“-ებად იწოდებოდნენ. „დრო“ არის სამყაროს „მობრძანებელი“ ისევე, როგორც წყალი – სამყაროს შემოქმედი და ყველგანმყოფი. **ადამიანის ორგანიზმი 80% წყლისგან შედგება.**

მეტაფიზიკური „დრო“ არის ქრისტეს ღვთიური ენერჯის გაცხადება სამყაროში.

ქვის ბეჭედზე ნათლად ჩანს, რომ **ქრისტე წყლის სტიქიის ბაცხადებაა**, რასაც უკავშირდება წყლით ნათლობის ქრისტიანული წესი, წყლის კურთხევა, სიტყვები „უფალო შეგვიწყალებ“, ადამიანთა „მოწყალებ“ მხოლოდ უფალია, სიტყვა „წყალობა“-ც კი წყლისგან წარ-

შუმერი (ძვ.წ. 3400 წ. ლონდონი. ბრიტანეთის მუზეუმი)
 Шумер. Каменная печать (3400 г. до н.э. Лондон, Британский Музей)
 Schumer. Stone Printing (3400 BC. London. British Museum)

მოსდგება. ყველაფრის საწყისი წყალია და თვით სამყაროც წყლისგან წარმოიქმნა. შემთხვევითი არ არის ის, რომ მენდელეევის ელემენტთა პერიოდულ სისტემაში პირველი ადგილი წყალბადს (H-ს) უკავია. წყალი ყველა ხალხის მითოლოგიაში განიხილება, როგორც სამყაროს პირველსაწყისი სუბსტანცია. **წყალი შორეული წარმართობის დროიდან რელიგიური კულტმსახურების ერთ-ერთი აუცილებელი და უმადგენელი ნაწილი იყო.**

ქვის ბეჭედზე II ღმერთკაცი ქრისტეა, გამოსახული წელს ზემოთ, იგივე ქართველთა „ბუქნა ბაადური“. ერთი შეხედვით მიხვდებით, რომ „ჩაბუქნული“ ბაადური II ღმერთკაცია, ყველა დანარჩენი ფეხზე დგას და მთელი სხეულითაა გამოსახული. ქართველები ხვთაებრივ ბავშვს წელზემთ – ბიუსტით წარმართობის პერიოდში გამოსახავდნენ. (ამის მაგალითია ყველასათვის ცნობილი დავათის სტელა (ძვ.წ. 680 წ.) ქართული ანბანით). იგივე ქართველთა ბუქნა ბაადური – „უფლის ნასახთა ბატონი“, ასეთი კი, მხოლოდ კვირიაა, რომელსაც „მორიგის ახლოს კარავი აქვს გაშლილი და სამწერლობო აქვს მოწყობილი“. **ბაადური – კვირია „წყლის ბერად“** იხსენიება. იგი ერთდროულად მზეცაა და მთვარეც. ივ. ჯავახიშვილის გამოკვლევით „კვირია“ უფალს ნიშნავს.

მორიგე ღმერთი – გიორგი ნაღვარშვენიერი, იგივე წმინდა გიორგი – წარმართობის თეთრი გიორგია. ქართველთა 64 ხვთისშვილი არის თეთრი გიორგის 64 „სახე“, რომლებიც არიან უშუალოდ ყოველი უჯრედის და სამყაროს ღმრთის ძირითადი შემოქმედნი. ყველა ხვთისშვილი არის ქართველთა უზენაესი ღმერთის – **მორიგის ნასახი, ბერი, ბედის ბედაურის მფლობელი, ნახევარღმერთი**. 64-ე ხვთისშვილი – იახსარი უერთდება თავის „ღობილს“ – სამძივარს (სამძიმარს). ისინი არიან ნახევარმხეები, ხოლო შეერთების შემდეგ ქმნიან გამთლიანებულ მხეს, რომელიც არის ღობილიანი გიორგი ნაღვარშვენიერის 64-ე „სახე“. **ხვთისშვილები არიან თითოეული ადამიანის სხეულში დაბადებიდან სიკვდილამდე**. მითოლოგიურად კი ისინი მარადიულნი და უკვდავნი არიან, რაც ერთის – მამაღმერთის მრავალი სახის გამოვლინებაა; მამა „ძე“-შია გაცხადებული. ბუქნა ბაადურის სალოცავი ხევსურეთში „სანე“-ს მთაზეა. ქართველთა რწმენა – წარმოდგენათა და ზემოთ მოყვანილი მსჯელობით, **ქრისტე იგივე კვირია – ბუქნა ბაადური და წარმართობის თეთრი გიორგია**. **ბუქნა ბაადური გუდანის წმინდა გიორგის ზედწოდებაა**. **64 ხვთისშვილთაგან ყველა ჯვარის სახელით მოიხსენიება**. **ხატი და ჯვარი „სიცოცხლის ხეს“ – ძელს – სვეტს ენათესავება**.

არსთა წრებრუნვის კოსმიურ სურათში მამაღმერთს გულზე დიდი ჯვარი ჰკიდია.

მორიგემ კვირია თავის მრჩევლად დანიშნა და ქვეყნიერების საქმეების მოგვარება ჩააბარა. კვირია სულეთსაც მფარველობდა, მას „ხმელთ მოურავს“ უწოდებდნენ, ადამიანების ბედს განაგებდა. კვირია მოსამართლე და შუამავალია უზენაეს ღმერთსა და ადამიანებს შორის, ხვთისშვილთა წინამძღოლია. ხვთისშვილები ჯვარ-ხატების სახით მოიხსენიებიან. გამოკვლეულია, რომ **ქრისტიანობამდე ფსოვქვნი ჯვარის მსახურნი იყვნენ**.

შუმერთა მითოლოგიით, ქვის ბეჭედზე II ღმერთკაცი არის „სინ“ – „სავსე მთვარე“, **ანუ ვერცხლი**. იგი ნათლობის ემბაზშია, გულზე დიდი ჯვარით, თავზე სულიწმიდის ანგელოზი ადგას, გამოსახულია თევზის ზოდიაქოს დასაწყისში, რომელიც ახალი წელთაღრიცხვის

დასაწყისს შეესაბამება. მისი საკრალური რიცხვია „30“, ამ ნიშნით იწერება მისი სახელი და ითვლება „30“-ე დღის ღმერთად. **შუმერთა „სინ“ იგივე ქრისტეა**. ამ ქვის ბეჭედზე ასახულია ქრისტე, რომლის მოსვლაც შუმერებმა 3400 წლით ადრე იწინასწარმეტყველეს. შუმერთა „სინ“, იგივე მთვარე – ვერცხლია, რომლის სახელია „30“. ვფიქრობ, **ბიბლიაში მოხსენიებული ამბავი იუდას მიმრ ქრისტეს „30“ ვერცხლად ბაყიღვის შესახებ, არასწორი ინფორმაციაა, სინამდვილეში „30“ ვერცხლი ქრისტეს შუმერული სახელია**. ქრისტეს სალოცავი „სინა“-ს მთაზე დაკავშირებულია შუმერთა „სინ“-ის სახელთან.

ქართული ანბანის კოდით „30“ არის **12-ლ-ლას-30** ასო-ნიშანი. ბიბლიურ კაბალას, ეგვიპტის ტაროს მე-12 არკანის სახელია „ჩამოხრჩობილი“, ეს კი ძალიან მიშენელოვანია და ბიბლიურ კაბალას – სამყაროს გენეტიკურ კოდს უკავშირდება, რომელიც მსოფლიოში არსებული ყველა ანბანიდან მხოლოდ ქართულ ანბანში აისახება. „ლას“ ძველი ქართული სიტყვაა და „თევზების ღმერთს“ ნიშნავს.

თიშვის ქრისტეანთა ცხოვრებაში განსაკუთრებული ადგილი უკავია, იგი ყოველთვის წმინდა არსებად ითვლებოდა. თევზი განდობილთა ნიშანი იყო – მონაცვლე ჯვრისა. თევზი იესო ქრისტეს სიმბოლოა. ბერძნულად „თევზი“ ნიშნავს „იესო ქრისტე ძე ღმერთისა და მხსნელი“. ზოგიერთ საუფლო დღესასწაულებზე მარხვა თევზით ხსნილდება. ძველ რომაელთათვის პარასკევი სიყვარულის დღე იყო და ქალღმერთ ვენერას ეძღვნებოდა; თევზი კი, სიყვარულის ქალღმერთის ატრიბუტად ითვლებოდა. ბაბელონის სიყვარულისა და ნაყოფიერების ქალღმერთის – იშთარის სახელი გამოისახებოდა ნიშნით – „სახლი, რომელშიც თევზი ბინადრობს“. ეგვიპტეში თევზი საკულტო მნიშვნელობის იყო და ოსირისის განსხეულებად აღიქმებოდა. მიაჩნდათ, რომ **თევზს ერთ დროს ადამიანის სახე ჰქონდა**. იკონოგრაფიულ გამოსახულებებში თევზი იყო ატრიბუტი ხვთისშობლისა. დაგონების მითოლოგიურ სიმბოლიკაში ნომოს-ნოეს კიდობანს თევზის ფორმა აქვს თავით ქვემოთ. დავათის სტელაზეც (ძე.წ. 680 წ.) ქართული ანბანი დაწერილია თევზზე თავით ქვემოთ.

ზემოაღნიშნულიდან ჩანს, რომ ქრისტიანული რელიგიის კულტმასაშრეპაში თივზს მინიშნელოვანი აღბილი უჭირავს, რაც უშორისი წარმართული სარწმუნოების სიღრმეებიდან მოდის.

ხარს სცემდა თაყვანს ყველა ძველი ცივილიზაციის ხალხი.

შუმერები „სინ“-ს – მარდუკის „მზის ხბოს“, „ოქროს ხბოს“, „ხარს“ სცემდნენ თაყვანს. ებრაელებიც მოსეს დროს „ოქროს ხბოს“ სცემდნენ თაყვანს. „ხარი“ ხან მზის, ხან მთვარის საკულტო რიტუალთან იყო დაკავშირებული. მეფე აიეტის ცეცხლისმფრქვეველი ხარები მისი „მზიური“ წარმომავლობის მიმანიშნებელ სიმბოლოდ აღიქმება. ძველ ეგვიპტეში ხარი ოსირისის განსახიერება იყო. საკულტო ხარს შუბლზე თეთრ სამკუთხედს ახატავდნენ, ხოლო სიკვდილის შემდეგ მათ მუმიებს აკლდმაში ინახავდნენ. სფინქსს ხარის მხრები და ზურგი აქვს.

ჩემს გამოცხადებებში, არსთა წრებრუნვის კოსმიურ სურათში, ქრისტე მამის მარჯვნივ – აღმოსავლეთითაა (ამასთანაა დაკავშირებული ის, რომ კვირიას სახელის წარმოთქმისას მლოცველები სახით აღმოსავლეთისკენ იცქირებიან). **ქრისტის თავემ ბანათიპეული სამკუთხედი აღბას წვეროთი ზემოთ** და ერთი შეხედვით ზეციური კარავის შთაბეჭდილებას ტოვებს. აქედანაა კვირია კარავიანის სახელიც და ამასთანაა დაკავშირებული ეგვიპტელთა საკულტო ხარის შუბლზე თეთრი სამკუთხედის გამოსახვის ტრადიცია. ხარი მთვარის ხეთაების წმინდა ცხოველად ითვლებოდა. ზევსს წარმოიდგენდნენ თეთრ ხარად გარდასახულს. საქართველოს მრავალი ტაძრის კედლებზე ხარის თავებია გამოსახული. ამის მაგალითია სვეტიცხოვლის გალავნისა და ტაძრის კედლებზე გამოსახული ხარის თავები. ქართველთა უძველესი წარმოდგენით ღმერთმა ცხოველთა შორის „ხარი“ გამოარჩია: „უპირველეს ცხოველად შენ ჩამითვლიხარო“.

უძველეს ხალხთა რწმენა-წარმოდგენებში, ასევე ქართულ კულტურაშიც, კოსმიური ირმის თემას მნიშვნელოვანი ადგილი უკავია. საქართველოს თითქმის ყველა კუთხეშია მითი, ხისბეჭიანი ირმის შესახებ. ნეკრესში აღმოჩენილია ორთავიანი ირმის გამოსახულება,

რომელზედაც ქალხეთაება დგას. ბაგრატიონთა ოჯახის ყველა წევრს ეკრძალებოდა ირმის მოკვლა (ლეგენდა თამარ მეფეზე). იმერეთის მეფეთა გერბზე გამოსახულია ირემი მაღალი რქებით და რქებს შორის ჯვრით, თავზე სამეფო გვირგვინით. რომის იმპერატორ ტრაიანეს სტრატისტატს (II ს. დას.) ევსტატე პლაკიდას ნადირობის დროს გამოეცხადა ირემი, რომლისგანაც გამოდიოდა ხმა – „მე ვარ იესო ქრისტე“. ბიზანტიურ ხელოვნებაში მას გამოსახავდნენ მუხლებზე დამხობილს ირმის წინაშე.

ხარის და ირმის თაყვანისცემა მსოფლიოს უკველს ხალხს ჰქონდა ჯერ კიდევ შორეული წარმართობის პერიოდში, რაც ქრისტიანობამაც ბაითავისა.

შუმერთა მითი, სადაც მარდუკს დამნაშავეებთან ერთად სიკვდილით სჯიან, მას საიქიოში ჩაპყვება ცოლი, სამოსელს სისხლისგან უწმენდს და მარდუკი მკვდრეთით აღსდგება. სიყვარული სიკვდილზე ძლიერი აღმოჩნდება. ეს მითი ძლიერ გვაგონებს ქრისტის ჯვარცმას და მკვდრეთით აღდგომას.

ატისი, იგივე აღონისი, მცირეაზიური ჭაბუკი ღმერთი, რეა – კიბელას საყვარელია. ატისი, აღონისის მსგავსად, ნადირობის დროს ტახტზე დაგლიჯა, დამარხეს, მერე მკვდრეთით აღდგა. მის მოსაგონებელ დღესასწაულებზე პურსა და ღვინოს შიშვცემოდნენ – მისი ხორცისა და სისხლის სიმბოლოებს. იმართებოდა ატისის და კიბელას გამოსახულებათა წყალში ბანბანვა, რაც ნათლოების მსბავსი რიტუალია. საკულტო რიტუალი ძლიერ იყო მიმსგავსებული აღონისის და ქრისტეს საკულტო მსახურებას. ძველებრაულად „აღონაი“ – „უფალო ჩემო“-ს ნიშნავს. ცენტრალური ამერიკის ინდიელთა ტომებს და არა მარტო მათ, მიაჩნდათ, რომ ცოცხალი არსების სული მის სისხლში იყო. სისხლი ადამიანის სხეულში ხეთაებრივ ელემენტს განასახიერებდა. გენეტიკური ნათესაობაც სისხლით ნათესავით განისაზღვრება.

გალაქტიონის სიტყვებმა: „წვეთი სისხლი არ არის ჩემში არაქართული...“ გამახსენა ერთი ჟურნალის პუბლიკაცია ქართველი ჯარისკაცის ერაყში ვიზიტის შესახებ: „ის მიჰყავთ მანქანით ადგილობრივ

შუმერის ქვის ბეჭდის ფრაგმენტი

ხალხთან მოსალაპარაკებლად, ტრიალ მინდორზე რამდენიმე ბარაკი ღვას, ადამიანები არ ჩანან. მას აუხსნეს, რომ ადამიანები ბარაკებში არიან. იგი გაემართება ბარაკებისკენ. მას კარი დიდი აღფრთოვანებით გაუღეს და შემდეგი შეკითხვით მიეგებნენ – „შენ გურჯი ხარ?!“ ახალგაზრდამ თანხმობით უპასუხა. თურმე, ისინიც გურჯები იყვნენ. ახალგაზრდის შეკითხვაზე, თუ საიდან მიხვდნენ რომ იგი ქართველი-გურჯი იყო, უპასუხეს: **ბარაკების ირგვლივ ბევრი გველია, რადგან შენ ბარაკამდე ისე მოაღწიე, რომ არ დაგგესლეს,**

მაშასადამე, გურჯი ხარ – გურჯის სისხლი გაქვს, რადგან ის გველები, არ გესლავენ მხოლოდ გურჯებს. ჩვენც გურჯები ვართ და ეს ჩვენზე გვაქვს გამოცდილიო“.

სიტყვა „გურჯი“ მარადქალაქულს – „სამოთხეს“ ნიშნავს, ხოლო სამოთხეში გველი არავის გესლავდა.

მსოფლიოს აღმოსავლეთი ქართველებს და საქართველოს ოდიტ-განვე გურჯებად და გურჯისტანად მოიხსენიებს. საქართველოს მიწა-წყალი და ქართველი ხალხი ჯერ კიდევ შუმერის ქალღმერთის – ინანას სამშობლოდ და მის ხალხად მოიხსენიება. ეს ამბავი ძალიან ბევრის მთქმელია (ნახეთ წიგნი: ნ. ხ. „საქართველო – შუმერთა უფლის წმინდა გულით არჩეული დიდებულ წესთა ქვეყანა“. 2013 წ.). ჩვენი, ქართული გენი – სისხლი იმ პერიოდის ადამიანთა მოდგმისაა, როცა დედამიწაზე ყველა სულდგმული სრულ თანხმობასა და ჰარმონიაში ცხოვრობდა. შუმერთა მითოლოგიით, ეს იყო მაშინ, როცა „მთელი სამყარო, მორჩილი ხალხი ეწილეს ერთ ენაზე აღიდებდა“. ეს დრო ისევ დაბრუნდება

და დედამიწაზე ისევ მხოლოდ ქართული გენის მატარებელი ადამიანები იცხოვრებენ.

მაშასადამე, **პური და ღვინო, როგორც მაცხოვრის სორცისა და სისხლის სიმბოლოები, ასევე წყალი, ჯერ კიდევ შორეული წარმართობის დროს იყო საკულტო რიტუალების ნაწილი.**

ქართული მითოლოგიით, კვირია, იგივე ქრისტე, უზენაესი მორიგის ძეა. სიტყვა „კვირა“ მოდის კვირიას სახელისგან და უფლის დღედ იწოდება. „ბელ“ – შუმერთა ენლილისა და მარდუკის – „სინ“-ის სახელწოდებაა და ნიშნავს „უფალი“, „ბატონი“. ძველ აღთქმაში უზენაესი ღმერთი „უფალი“-ს სახელით მოიხსენიება. ეს მიმანიშნებელია იმისა, რომ „ქმ“-ს – „უფალის“ აღქმა და თაყვანისცემა პირველ ადამიანთა დროიდან მოდის.

ქრისტიანული ტაძრები წარმართული სალოცავების ადგილას შენდებოდა. იქ არსებული წარმართული სალოცავების ქვები ტაძრების კედლებში დღემდეა ჩაშენებული. ამის უამრავი მაგალითის მოყვანა შეიძლება: დავათის სტელა, სვეტიცხოვლის კედლის ქვაზე ამოკვეთილი ფარშევანგი, ქარონი, ხარის თაყვები, ბოლნური ჯვარი – ყაჩაღანის ჯვარი და სხვა, რაც ნათელი მაგალითია იმისა, რომ თანამედროვე ქრისტიანული რელიგია გაგრძელებაა ქრისტიანობამდელი რელიგიისა, რომელსაც მსოფლიოს ყველა უძველესი ხალხი სხვადასხვა სახის კულტმსახურებით გამოხატავდა.

შუმერებს „სინ“ – მთვარე მიაჩნდათ კაშკაშა ჰაერისმაგვარ სხეულად, რომელიც როგორღაც შეიქმნა ატმოსფეროსგან. ზემოთ აღწერილი გამოკვლევით, შუმერთა „სინ“-ი იგივე უფალი „იესო ქრისტე“ – „მსხნელი ჯვარი“ გათანაბრებულია ერთდროულად მთვარესთან და მზესთან (ამ შემთხვევაში მეტაფიზიკური „მზე“ და „მთვარე“ მოიაზრება და არა ჩვენი მზის სისტემის მანათობელი ციური სხეულები). თვალთ უხილავი მანათობელი სფერო ქრისტეს ერთ-ერთი ენერგეტიკული გაცხადებაა. თბილისში, მეტეხის ტაძარში არის ფეხზედგომი მაცხოვრის ხატი, ასაკით 30-33 წლის, მარცხენა ხელში უკავია კაშკაშა ჰაერისმაგვარი, მოთეთრო ფერის სფერო, რაც ქართველთა მი-

თოლოგიით, სულეთის ღმერთის სიმბოლოა. ჩემს ოჯახში გადაღებულ ფოტოსურათებზე რამდენჯერმე გამოისახა თვალისთვის უხილავი სავსე მთვარისმაგვარი დიდი მანათობელი სფერო. ერთ-ერთ გამოცხადებაში ჩემი გულის ადგილას ვინილზე სავსე მთვარის გამოსახულება, რომელიც მზედ გარდაისახა. შეგახსენებთ ვაჟა-ფშაველას სიტყვებს: „გულზედ მესვენა მზე-მთვარე, ვლაპარაკობდი ღმერთთანა“.

მანათობელი სფერო

წარმართობის პერიოდის სამყაროს ოთხ საწყისს უკავშირდება ქრისტიანული ეკლესიის ოთხი მახარებელის სახელები: მათე – ადამიანი (ქალი), მარკოზი – ლომი, ლუკა – ხბო (ხარი), იოანე – არწივი, რომელთა გამოსახულებები ქრისტიანული ტაძრების საკურთხევლის აუცილებელი „ატრიბუტებია“. ქრისტეს 12 მოციქული 12 ზოდიაქოსთანაა გათანაბრებული. ქრისტიანულ მსახურებაში წირვის დროს ტაძრის შიგნით საათის ისრის მიმართულებით მოძრაობენ, ხოლო ტაძარს გარედან საათის ისრის საწინააღმდეგოდ უვლიან – ეს ცოდნაც შორეული წარმართობიდან მოდის და სამყაროს დიდ კანონზომიერებას

უკავშირდება. საკურთხეველში შეიდსანთლიანი შანდალი ხეთისმშობლის – „სამოთხის“ სიმბოლოა.

მამაღმერთმა სამყაროს მეორედ შექმნის პირველსაწყისიდან ჩადო მასში „აღდგომის“ არსი, როცა სამყაროს განწმენდის მიზნით შესწირა „ო“ ნომო-ნოე (დაგონების მითოლოგია – „სამყაროს შექმნა“), რომლის აღდგომაც იწვევს სამყაროს განწმენდას. უძველეს ქართულ ხელნაწერებში სიტყვა „უფალის“ ნაცვლად წერდნენ „ო“ ასო-ნიშანს. სამყაროს დედას – სულიწმინდას მტრედის სახით გამოსახავდნენ. პატრიარქის კვერთხზე ბოლოებგადაგრეხილი ორი გველია გამოსახული. სამყაროს ხვთაებრივი „გონი“ ხვთაებრივი ცეცხლის სახით წარმოედგინათ, რომელიც იყო „ხილული სახე უხილავი ღმერთისა“, რაც ქრისტიანულ რელიგიაში დღესაც ყველაზე დიდ სიწმინდედ ითვლება და აღდგომის დღეს იერუსალიმში ხვთაებრივი ცეცხლის სახით გამოდის.

შუმერები განსაკუთრებულად აფასებდნენ ჭეშმარიტებას და სიკეთეს, კანონიერებას და წესრიგს, სამართლიანობასა და თავისუფლებას, გულახდილობას, თანადგომასა და გულმოწყალებას. სძულდათ სიცრუე, ბოროტება, უკანონობა და უწესრიგობა, უსამართლობა და ჩაგვრა, ბიწიერება და გარყვნილება, სისასტიკე და შეუბრალებლობა. მეფეები და მმართველები იმით იწონიდნენ თავს, ქვეყანაში კანონიერება და წესრიგი დავამყარეთო, სუსტი დავიცავით ძლიერისაგან, ბოლო მოვუდეთ ბოროტებას და ძალმომრეობასო. შუმერ ბრძენკაცებს სწამდათ, რომ ღმერთები უპირატესობას ყოველთვის მაღალზნობრივ საქციელს ანიჭებდნენ. სამყაროს აღიქვამდნენ მოწესრიგებულ ერთიან სხეულად, სადაც ყველა და ყველაფერი ერთმანეთთან ჰარმონიაშია.

შუმერები უზენაესი ღმერთის – მარდუკის ერთ-ერთ „სახეს“ – „სინ“-ს ასე მიმართავდნენ:

„მეფევ, მაღლა ცაში მიუწვდომელო,
მეფევ, სიწრფელის მოყვარულო,
სინ, სიწრფელის მოყვარულო, ბოროტის მოძულევ,
სინ, სიწრფელის მოყვარულო, ბოროტის მოძულევ,
გააცამტვერე ბოროტება, როგორც გველი...“

აქ ნათლად ჩანს, რომ შუმერთა მარდუკი – „სინ“-ი არის „სიწრფე-ლის მოყვარული“ და „ბოროტების მოძულე“. ეს ყველაზე მნიშვნელოვანია, რადგან ტექსტში ეს სიტყვები სამჯერ მეორდება, რაც მიუთითებს იმაზე, რომ ამ ხალხისთვის გულწრფელობა, ბოროტის სიძულვილი, მართლად ცხოვრება, ყველაზე მნიშვნელოვანი იყო, სწორედ ეს იყო მათი რელიგია.

ქართველი კაცი ბუნებით ყოველთვის მართლმადიდებელი იყო. მისთვის მართალ სიტყვას და სიმართლეს უდიდესი მნიშვნელობა ჰქონდა. ამას ადასტურებს ქართველთა ისტორიული და ეთნოგრაფიული მასალა.

ქართველი თვლიდა, რომ მას ყოველთვის თან სდევდა უფლის მიერ მიჩენილი ანგელოზი-შუმერთა „პირადი ღმერთი“. ადამიანი ცდილობდა, უფლის წინაშე მართალი ყოფილიყო, რომლის კრიტიკერიუმდაც მისი „სინ-დისი“ ითვლებოდა, მისთვის „უ-სინ-დისო“ ადამიანი უღმერთოს ნიშნავდა. მაშასადამე, ღმერთის სახელი „სინ“ ქართველთათვის უცხო არ იყო. ამ საკითხთან დაკავშირებით, ქართველებს ბევრი რამ გვაქვს სათქმელი.

სიტყვები „ქართლი“ და „საქართველო“ იწარმოება სიტყვისგან „ქართ“. სიტყვა „ქართ“ არსებობდა ადამის ცივილიზაციის დასაწყისში. კაბალას ბიბლიური ცოდნის მიხედვით, ქართველებმა სიტყვა „ქართ“ პირველ ადამს – ადამიანს უწოდეს და აქედან დაიწყო წელთაღრიცხვა „ქართ ადამს აქათ“. სიტყვა „ქართ“ უკავშირდება „გულს“: გულქართლი, გულმართალი, გულწრფელი. მაშასადამე, „ქართ“, „ქართლი“, „ქართველი“, უკავშირდება მართალს, წრფელს, წმინდა გულის ადამიანს. ვინაიდან ქართველმა სიტყვა „ქართ“ უწოდა პირველ ადამიანს, ეს ნიშნავს, რომ ქართველებს ადამის ცივილიზაციის დასაწყისიდან ჰქონდათ სიტყვა „მართალი“, რომელსაც მართალი სიტყვის დიდებას – „მართლმადიდებლობას“ უკავშირებდნენ. მართალი სიტყვა ყოველთვის იყო ქართველი ერის ცნობიერების და მრწამსის აუცილებელი თანმდევი. ქართველი გენეტიკურადაა მართლმადიდებელი. მან პირველ „ადამიანს“, გენეტიკური კოდის პირველ ბიბლიურ კოსმიურ საიდუმლოს – „ქართ“, გულქართლი, გულმართალი, გულწრფელი უწოდა.

სიტყვა „ქართლი“, „საქართველო“ და „ქართველი“ – გულმართალის, გულქართლის, მართალის და „მართლმადიდებლობის“ სინონიმებია. ქართველმა ჯერ კიდევ 8000 წლის წინათ დაიწყო წელთაღრიცხვა „ქართ ადამს აქათ“ და თავის საფოტოლოს საქართველო დაარქვა, რაც მართალი სიტყვის დიდებას – „მართლმადიდებლობას“ უკავშირდება.

ხვთისხვითა სიზრავლე მრავალღმერთიანობას არ ნიშნავს. ის არის ერთის – მამის მრავალი „სახე“ – გამოვლინება, რომელიც ყველაფერშია და ყველაფერი მასშია. სამყაროს ძირითადი შემოქმედნი არიან ქართველთა ხვთისმშვილები – „ბერები“, რომლებიც, მითოლოგიის მიხედვით, უკვდავნი და მარადიულნი არიან. სწორედ ამას უკავშირდება „ბერიის“ ცივილიზაციის სახელი, რომელიც ქართულ ენაზე მოლაპარაკე ხალხმა დაარქვა. იყო დრო, როცა დედამიწაზე ხალხი ერთ ენაზე ლაპარაკობდა და ეს იყო ქართული ენა. ქართული ენა და ქართული გენი პირველსაწყისი მარადიული ფენომენია.

ბიბლიის ძველ აღთქმაში სიტყვა „ღმერთის“ ადგილას მოიხსენიება სიტყვა „უფალი“. შუმერთა მარდუკის და კვირიას სახელებიც სიტყვა „უფალი“-თ იხსენიება. ჯერ კიდევ პირველ ადამიანებს უძველესი დროიდან ჰქონდათ უზენაესი ღმერთის აღქმა, რომელსაც „უფალს“ უწოდებდნენ. „უფალი“ ღმერთი ყოველთვის იყო, არის და იქნება. მას სხვადასხვა ენაზე მოლაპარაკე ადამიანები სხვადასხვა სახელით მოიხსენიებდნენ. ასევე განსხვავებული იყო თავყანისცემის რიტუალები, მაგრამ მსოფლიოს ყველა ხალხი, არსებობის ყველა პერიოდში, ერთ ღმერთს ადიდებდა და თავყანისცემდა. მსოფლიოს უძველეს ხალხთა საკულტო რიტუალებში იყო და დღესაც არის ჯვარი, ფყალი, თევზი, ხარი, სვინძი – სამყაროს ოთხი საწყისი, კური და ღვინო. ასე მოვედით დღემდე უფლის წყალობითა და მფარველობით.

აქ განხილული კვლევა ნათელი მაგალითია იმისა, რომ როგორც შუმერები, ისე ქართველები – „მართლმადიდებლები“, ანუ მართალი სიტყვის მადიდებლები იყვნენ ჯერ კიდევ 8000 წლის წინ, რასაც შუმ-

ერები უკავშირებდნენ „სინ“ – მარდუკს – შუმერთა ქრისტეს, ხოლო ქართველები კვირიას – თეთრ გიორგის – ქართველთა ქრისტეს. მართლმადიდებლობა ადამის ცივილიზაციის მსოფლიოს ხალხთა პირველსაწყისი რელიგიას. ქრისტეს – მართლის ენერგია განაგებს სამყაროს იმ დროიდან, როცა სამყარო დროსა და სივრცეში განსხეულდა.

შუმერებმა ქრისტეს მოსვლა „განკაცებული სახით“ იწინასწარმეტყველეს ჯერ კიდევ 3400 წლით ადრე და ეს ინფორმაცია ასახეს ქვის ბეჭედზე.

ზემოთ აღნიშნული ცხადყოფს, რომ **თანამედროვე რელიგიების ბევრი რამ წარმართობიდან აქვთ აღმშენებელი.**

მსოფლიოს ხალხთა მითოლოგია, ეთნოგრაფია, არქეოლოგიური მასალების შესწავლა საფუძველს გვაძლევს ვალიაროთ, რომ მასში ასახული ცოდნა სამყაროს მოწყობის შესახებ ყველაზე დიდი სიღრმით ქართულ მასალაშია წარმოდგენილი. მასშია აღწერილი სამყაროს ყველა საიდუმლო; იგი საწყისთა საწყისია (ნახეთ წიგნი: ნ. ხ. – „ქართველები შუმერთა წინაპრები“, 2014 წ.).

ბიბლიური კაბალას ცოდნა სამყაროს გენეტიკური კოდის შესახებ მსოფლიოში არსებული ანბანებიდან მხოლოდ ქართულ ანბანში აისახება. ღმერთი რომ ამბობს: „მე ვარ ანი და ოხი“, იმ ანბანზეა ნათქვამი, რომელშიც ბიბლიური კაბალას ცოდნა აისახება. ასეთი კი მხოლოდ ქართული ანბანია. სიტყვა „კაბალა“ ქართული ფენომენია – აღმოსავლეთ საქართველოს ოდიტგანვე „კაბალა“ ერქვა. ჩინური კაბალას 64 ჰექსაგრამა და 64 ნუკლეინის მუავა, რომლებიც უჯრედის გენეტიკური კოდის ორი სპირალის ძირითადი შემადგენელია, პირდაპირ უკავშირდება ქართველთა 64 ხვთისშვილს, რომლებიც არიან ბერები და ამავდროულად არიან სამყაროს ძირითადი შემოქმედნი, უკვდავი და მარადიულნი – ერთი ღმერთის 64 „სახე“. აქედან წარმოიქმნა „იბერია“-ს ცივილიზაციის სახელი. ეს ცოდნა მხოლოდ ქართულ ანბანში აისახება. ქართული ანბანი ქართველების სხეულში – **ღმ**–ის კოდშია ჩაწერილი.

ქართველი ხალხი და საქართველო ცივილიზაციის პირველსაწყისიდანვე

ცივილიზაციის ხვთისშვილის წილხვედრი ქვეყანაა. საქართველოა თვით „სამოთხე“ – ხვთისშვილი. ქართული ენა და ქართული გენი საწყისთა საწყისია. სამყარო ქართულ ენაზე „ლაპარაკობს“ (ეს საუბრის დიდი თემაა). სიტყვები: „ქართ“, „ქათველი“, „საქართველო“, მართმადიდებლობის არსიდან და ფესვებიდან წარმოსდგება.

მამა გიორგი ბასილაძე ამბობს: **„ქართველობა ძნელია, მაგრამ აუცილებელი“, „მართლმადიდებლობა არის ღმერთის მიერ დადგენილი ცხოვრების წესი. ეს არის სიცოცხლე ღმერთში“.**

შოთა რუსთაველი შეგვახსენებს: **„ქმნა მართლისა, სამართლისა, ხესა შეიქმნს ხმელსა ნელად“.**

უფლის ანგელოზი გვამცნობს: **„...იბერიელთას არსსნსს ძლიერსს შტოთაგანსს ვითარ ქათველთას წინაპართას, უფლის ჩანაფიქრთათვისს მომავალსს მშენიერსსა ედემისსას შექმნისსას. მეორედს იერუსალიმს ვითარ ქმნისს“.**

მსოფლიოს პატრიარქის ბართლომეოს I-ის მიერ წარმოთქმული სიტყვები: **„...ქართველებში არის მართლმადიდებლობის ღმერთი“, უდიდესი ზოგადსაკაცობრიო მნიშვნელობისაა.**

ქრისტიანობა – მართლმადიდებლობა კაცობრიობის მარადიული და საყოველთაო რელიგიას.

კმთილისა და ბორცის არსი ადამის ცივილიზაციაში

**„ვარდთა და ნესვთა ზინათგან
მზე სწორად მოფინების“.**

შოთა რუსთაველი

მსოფლიოს თითქმის ყველა უძველესი ხალხის მითოლოგიით არსებობდა პირველადი სამყაროული „კვერცხი“, რომელშიც ჩატვირთული იყო დროისა და სივრცის „ნაზავი“ შეკუმშულ მდგომარეობაში და სამყაროს ოთხი პირველსაწყისი ელემენტი. მასში აისახებოდა სამყაროს 4 მხარე, რომლის ზეციურ სამყოფელში სუფევდა ღმერთი „ამმა“.

სამყაროს შექმნა და განსხეულება, დაგონების მითოლოგიის თანახმად, ხდება „ამმა“-ს წინასწარ დასახული გეგმის – „ჩანაფიქრის“ მიხედვით.

დასაბამიდან სამყაროს ორი პირველსაწყისი – „ინ“ და „იან“-ი ერთიანი იყო, შემდეგ ისინი გაიყო და დაუპირისპირდა ერთმანეთს. ჩინური ფილოსოფიის თანახმად, „იან“ – ცა, მზე, სითბო, სინათლე, აქტიური მამაკაცური საწყისია, ხოლო „ინ“ – პასიური, ქალური საწყისი. ეს ორი პირველსაწყისი ერთმანეთის „მარცვალს“ შეიცავს. ითვლებოდა, რომ განვითარების ზენიტის მიღწევისას „ინი“ „იანად“ გარდაისახება. ორ საწყისს შორის თანაფარდობის შენარჩუნება ჩინური რელიგიურ-ფილოსოფიური სკოლის ერთ-ერთ ძირითად ცნებას წარმოადგენს. ადამის ცივილიზაციის მიზანია, ისევ გააერთიანოს ეს ორი პირველსაწყისი და დააბრუნოს სამყარო მარადიულ სასუფეველში. სამყაროს ორი პირველსაწყისის გათიშვის, დაპირისპირების, დაახლოების და ისევ გაერთიანების გენეტიკური კოსმიური პროცესია აღწერილი ყველა ხალხის მითოლოგიაში.

აი, რას გვეუბნება სამყაროს ორი საწყისის დასაბამისეულ ერთიანობაზე სხვადასხვა ხალხთა მითოლოგია: ადამის პირველი ცოლი – ლილითი ღმერთმა შექმნა თიხისაგან. ადამსა და ლილითს შორის

გაიმართა დავა. ლილითი უმტკიცებდა, რომ **ისინი, ორივე, თიხისაგან იყვნენ შექმნილები**, რაშიც ვერ დაარწმუნა ადამი, გაბრაზდა და მისგან „გაფრინდა“.

იგივე საკითხი შუმერში შემდეგნაირადაა გადმოცემული: ღედა ქალღმერთი ნინხურსანგა გაბრაზდა წყლის ღმერთ ენკიზე და მიატოვა იგი, ვინაიდან ენკიმ ედემის ბაღში ქალღმერთის მიერ დარგულ 8 მცენარეს ყლორტები მოაცალა და შეჭამა, ენკი ავად გახდა – კვდებოდა. ღმერთებმა სთხოვეს ნინხურსანგას, დაბრუნებულიყო და მომაკვდავისთვის ემკურნალა. **ნინხურსანგა დაბრუნდა ენკისთან ედემში და ისხნა იგი სიკვდილისაგან.**

შეგახსენებთ ერთ ქართულ ლეგენდას „სამყაროს შექმნაზე“: „ღმერთი კლდიდან გადმოდის, მოიწყენს, ჩამოუვარდება ორი ცრემლი. ერთისგან მთავარანგელოზი მიქაელი წარმოიშობა, მეორისგან – მთავარანგელოზი გაბრიელი, მიდიან ერთად. შორს დაინახავენ თეთრ ქვას. ღმერთს ქვასთან მისვლა უნდა, მაგრამ მთავარანგელოზები გზას უხვევენ. ღმერთი გაუწყრება მთავარანგელოზებს და მივა თეთრ ქვასთან; გადაარტყამს მათრახს, ქვიდან ეშმაკი გამოვარდება და ღმერთის ცხენს აღვირში სტაცებს ხელს. მთავარანგელოზები სთხოვენ, გაუშვას ხელი. **ეშმაკი ღმერთს ეუბნება: მე და შენ ორივე თეთრ ქვაში ვისხედით, ორივე ერთი წარმოშობისანი ვართ.** მე ვარ ქვის გული, როგორც შენ. ამიტომ გამომიყავი მე რაიმე სამყაროდანო“.

ეგვიპტური მითოლოგიით „რა“ – სამყაროს გული, სამყაროული მზე ქმნის მთელ სამყაროს და ადამიანებს. **ერთხელ კი არ შეიქმნა სამყარო, არამედ დღესაც, ყოველ წუთს და ყოველ წამს იქმნება მიკრო თუ მაკრო სამყარო იმავე გენეტიკური კოდით, რომელიც იყო ცივილიზაციათა დასაწყისში.**

მსოფლიოს ხალხთა მითოლოგია ორ პირველსაწყისს წარმოაჩენს გაყოფილს და ურთიერთდაპირისპირებულს, მაგრამ ამის მიუხედავად, ასევე აღნიშნავს, რომ სამყაროს კოსმიური პროცესისთვის **ორივეს არსებობა აუცილებელია, ორივე თავის ფუნქციას ასრულებს.** აღმოსავლეთი განიხილავს მათ ურთიერთდაპირისპირებულ და ჰარმონიულ თანაარსებობას, ხოლო დასავლეთი – ორ ურთიერთსაპირისპირო

პირველსაწყისთა ჰარმონიულ თანაარსებობას გვიქადაგებს უკვე ქრისტიანობის პერიოდიდან.

აი, რას ამბობს ამის შესახებ მსოფლიოს ხალხთა მითოლოგია: შუმერული მითების მიხედვით, ანუნაკები დაბალი რანგის უარყოფითი ხვთაებებია. ბედისწერის შემქმნელი ღმერთები ანუნაკებთან ერთად ბედისწერას გადაწყვეტენ. „ან“ – ცის ღმერთმა ანუნაკები შექმნა ცისა და მიწის მთაზე მაშინ, როცა ჯერ კიდევ არაფერი იყო ქვეყანაზე შექმნილი“. ეს ნიშნავს, რომ ორი პირველსაწყისი, „ან“ ცის ღმერთმა, სამყაროს შექმნამდე შექმნა.

აღმოსავლეთის კოსმიური მხედარი მითოლოგიაში არის ორივეს – კეთილის და ბოროტის გამოვლინება, ანუ **ორივე საწყისი ერთშია**.

ქვეყნად ორი საწყისია – კეთილი და ბოროტი, მღვდრი და მამრი, მატერია და სული და ა.შ. ისინი ერთმანეთს არ ემორჩილებიან, ანუ ერთმანეთისგან დამოუკიდებლად მოქმედებენ, მაგრამ თანაარსებობენ და ორივე მონაწილეობს სამყაროს მოწყობასა და მასში მიმდინარე კოსმიურ პროცესებში.

ეს სამყარო იქითა სამყაროსთან მიმართებაში **ორმაგად გადაბრუნებული** სარკის პრინციპითაა მოწყობილი და ორივე ერთად მიკრო თუ მაკრო სამყაროს ქმნის. ეს ნიშნავს იმას, რომ ორმაგად გადაბრუნების შემთხვევაში მათი ენერგიები არა დაპირისპირებული, არამედ ერთ მხარესაა მიმართული. ეს საკითხი გენეტიკური კოდის ორ სპირალში აისახება, სადაც ორივე სპირალი ერთი მიმართულებითაა დახვეული. მაშასადამე, ორივე საწყისი ერთი მიმართულებით მოძრაობს, ანუ „ერთ საქმეს ემსახურება“.

შეგახსენებთ ნაწყვეტს იობის წიგნიდან:

„ერთ დღეს მოვიდნენ ხვთისშვილები უფლის წინაშე წარსადგომად, სატანაც მოვიდა მათ შორის“ (იობ.თ.1.6).

მსოფლიოს ყველა ხალხის ცნობიერებაში ბოროტების სიმბოლოა გველი – დრაკონი, რომელიც მინდვრის ყველა გველზე ცბიერი იყო. გველი, შექმნილი იაჰვეს მიერ, აცდუნებს ადამის ცოლს. მან იცის სიმართლე, რომ აკრძალული ხილის ჭამით ადამიანები არ მოკვდებოდნენ, როგორც ემოქრებოდა იაჰვე, არამედ **გახდებოდნენ ღმერთების მს-**

გავსნი, რომელთაც იციან კეთილის და ბოროტის არსი.

შუმერში მარადიული სიცოცხლის ბალახის მფლობელი გველია. არსთა წრებრუნვის კოსმიურ სურათში თეთრ ცხენზე მჯდომი მხედარი (მამაღმერთის ერთ-ერთი სახე) სინამდვილეში არ ებრძვის და არ კლავს ექვსეშვიან სპილოსთავიან გველს, რომელსაც არსთა წრებრუნვის კოსმიურ პროცესში თავისი ფუნქცია აქვს.

სული, ნათელგამოვლენილი მატერიაში, არის ადამიანის სხეული. მატერიის და სულის გამოვლინებაა დედაკაციც და მამაკაციც – ორივე კაცია, ორივეშია მღვდრის და მამრის ორი პირველსაწყისი. ადამიანის მარცხენა მხარე მღვდრია, ხოლო მარჯვენა – მამრი. ადამიანი ათასწლეულების მანძილზე ცდილობდა მხოლოდ მღვდრი ან მამრი ყოფილიყო, ანუ მომხდარიყო საბოლოო გათიშვა ქალისა და კაცის; სამყაროს „ინ“ და „იან“ ორი პირველსაწყისი გენეტიკური კოდის დონეზეა ჩადებული ადამიანსა და ყოველ მიკრო თუ მაკრო სამყაროში, რასაც ვერ ამოშლი, ვერ შეცვლი.

სამყაროს ორი საწყისის ურთიერთობა სამყაროს კოსმიურ პროცესში ყველაზე კარგად და თანმიმდევრულადაა წარმოდგენილი ქართულ მითებში, სადაც ორი პირველსაწყისი, მართალია ურთიერთდაპირისპირებულია, მაგრამ ორივე აქტიურად მონაწილეობს სამყაროში მიმდინარე კოსმიურ პროცესებში. ზოგჯერ მორიგე ღმერთი მათ იცავს კიდევ, ბოლოს უარყოფითი ენერგიის მატარებელი სულები კარგავენ თავის ძველ, უარყოფით სახეს და ხდებიან დადებითი და ჰარმონიულნი. „ორშაბათობით მორიგე ღმერთის წინაშე წარსდგებოდნენ ავი სულების უფროსები და ხვთისშვილები, სადაც მოახსენებდნენ მას ერთი კვირის განმავლობაში მათ მიერ ჩადენილ კარგ და ცუდ საქმეებს“.

ერთ-ერთი ქართული მითის მიხედვით, დიდი გველეშაპი დაამარცხა პატარა კეთილმა გველეშაპმა და გადაარჩინა დავლათიანი თავისი 12 მეგობრით.

ერთ-ერთ სვანურ მითში „მონადირე“ ჩორლა შეუყვარდა ერთ-ერთ დალ-დედოფალს. დალი ჩორლას სიყვარულის გამო გამოეძევიანათ სხვა დალებს. იგი ცხარედ ტიროდა. ჯგრაგი დალებს დაემუქრა ისე, როგორც მოტირალმა დალიმ დაარიგა. **დალებმა მიუგეს: „რას გვერჩი,**

ჩვენო უფალო“. ამ მითის მიხედვით უფალი ერთია ადამიანებისთვის და დაღებისთვისაც.

ქართველთა ხვთისშვილები მუდმივად ებრძვიან დევებს, ქაჯებს და სხვა უარყოფით არსებებს, რათა მოიპოვონ ქალღმერთის წმინდა ცხოველები, რომლებიც ქალღმერთის – სფინქსის სხეულის ნაწილებია. ოთხი წმინდა არსება – ლომი, ირემი, არწივი და „ქალი“, სამყაროს ოთხ საწყისს (მიწა – წყალი – ჰაერი – ცეცხლი) უკავშირდება და მათ ერთ კომპოზიციაში სფინქსის სახით გამოსახავდნენ. ბოლო ხვთისშვილი იახსარი მოიპოვებს იმ ქალს – სამძივარს, რომელიც მსოფლიოს ხალხთა მითოლოგიით სფინქსის ქალღმერთია, იგივე მზე, იახსართან ერთად ქმნის გამთლიანებულ მზეს, ცეცხლის სტიქიას, ოქროს საწმისის ენერჯიას, რასაც ქართველები ბორჯღალით – მბრუნავი მზის სიმბოლოთი გამოსახავენ.

ქართული მითების მიხედვით, „ბოლოს დევები ცოტანილა იყვნენ დარჩენილები, მათი ბოროტი თანამოძმეები ისე ამოეწყვიტათ ხვთისშვილებს, რომ ცოცხლები მოთვინიერდნენ, თავიანთ ძალ-ღონეს შრომაში ხარჯავდნენ და კმაყოფილებიც იყვნენ“. „თვით ქაჯეთელ ქალს ახალგაზრდა, ლამაზი მონადირე ისე შეუყვარდა, რომ **დაიჭრა გრძელი ფრჩხილები და ცეცხლში ჩაყარა**“. აქ ნათელია „ინ“ და „იან“ ურთიერთდაპირისპირებულ ძალთა კოსმიური ცვალებადობა. ქაჯის ქალის მიერ გრძელი ფრჩხილების მოჭრა და ცეცხლში ჩაყრა მიგვანიშნებს იმაზე, რომ ეს კოსმიური პერიოდი დაკავშირებულია „ცეცხლის“ სტიქიასთან – „ოქროს საწმისის“ ენერჯიის კოსმიურ პერიოდთან. ამ დროს ისინი აღარ იქნებიან დაპირისპირებულნი, ბოროტი და უარყოფითი ძალები, არამედ იქნებიან „მოთვინიერებულნი“ და ჰარმონიულნი.

უწინდელ დროში ადამიანებს სჯეროდათ, რომ ბედი ცაში იწერებოდა და ამ ბედს ზეციური ბედის მწერლები განაგებდნენ, მაგრამ ადამიანები მაინც ცდილობდნენ, ეძიათ უკვდავება. მსოფლიოს სხვადასხვა ხალხთა მითოლოგიაში მრავლადაა **უკვდავების მაძიებელი გმირები**. ქართული მითი – „უკვდავების მაძიებელი ჭაბუკი“ სწორედ ამ საკითხს ეხება, სადაც იგი მიდის უკვდავების – მარადიული სიცოცხლის მოსაპოვებლად. გზაში ხვდება ირემი, ტახი, ქორი (სამი სტიქია – მიწა,

წყალი, ჰაერი), რომლებიც ჰპირდებიან ჭაბუკს ხანგრძლივ, მაგრამ არა მარადიულ სიცოცხლეს. ის მათთან არ რჩება და აგრძელებს გზას. ბოლოს მიადგება ისეთ ქვეყანას, სადაც მხოლოდ ქალები ცხოვრობენ, რომელთაც თავიანთი დედოფალი ჰყავთ. მან უკვდავების მაძიებელ ვაჟს უთხრა: „მე უკვდავება ვარ, მარადიული სიცოცხლე, იგი ჩემშია და ჩემთან არის“. აღსანიშნავია, რომ მხოლოდ ქართულ მითში აღწევს ჭაბუკი უკვდავებას.

შუმერული მითოლოგიის მკვლევარები აღნიშნავენ, რომ მთელი მითოლოგია ქალის ფენომენის – მატერიის შეცნობის საკითხს უკავშირდება.

„სამოთხის ხე“ მითოლოგიაში ცნობილია, როგორც კეთილისა და ბოროტის შემეცნების ხე: „აღმოაცენა ღმერთმა ხე ცხოვრებისა და იგი ცნობად კეთილისა და ბოროტისა“ (დაბ. 2-9).

უთხრა ღმერთმა ადამიანს: „ჭამე ყველა ხის ნაყოფი ბაღში, გარდა შემეცნების ხის ნაყოფისა, რამეთუ იმწუთას მოკვდები“. თუ გავითვალისწინებთ, რომ სიკვდილი არის სულის ჩამოსვლა სხეულში – მატერიაში – „ჭურჭელში“, აქ მოიაზრება ის, რომ ადამიანის სიკვდილი არის ამქვეყნად მოსვლა და მისი სხეული აუცილებლად განსხეულდება ორ ურთიერთსაპირისპირო ენერჯიათა თანაარსებობით. ხეთების კოსმოგონიური აზროვნებით, სამყარო არის „ინ“ და „იან“ – მატერიისა და სულის, მდედრის და მამრის ერთიანობა, რომელსაც აკავშირებს გველი. სწორედ გველია შემოხვეული იმ სიცოცხლის და შემეცნების ხეზე, რომლითაც განსხეულებულია ნებისმიერი მიკრო და მაკრო სამყარო, ეს არის ორი პირველსაწყისის – კეთილის და ბოროტის – ინ და იან-ის განსხეულება და სწორედ ამ სხეულში არსებობის, ცხოვრების პერიოდში თუ შეიცნობს ადამიანი კეთილისა და ბოროტის არსს, ის ავა

კადუკეუსის ემბლემატური გამოსახულება

ღმერთების აზროვნების და შესაძლებლობების დონემდე. სწორედ ამ საკითხის შეცნობა აიყვანს და დააბრუნებს ადამიანს ხვთაებრივ ცათა სასუფეველში, სადაც მხოლოდ ღმერთები ცხოვრობენ. **ეს არის მარადისობაში დაბრუნების გზა, სადაც ჰარმონიულადაა შერწყმული ორი ურთიერთსაპირისპირო პირველსაწყისი.**

კეთილს და ბოროტს ერთი საწყისი აქვთ. ამის ნათელი მაგალითია ბიბლიის ძველი აღთქმის მეორე წიგნი – „გამოსვლა“, რომლის მიხედვითაც უფალი მიდის მოსესთან, აგზავნის მას ფარაონთან და არიგებს, გადასცეს ფარაონს უფლის სიტყვები: „გაუშვი ჩემი ხალხი ეგვიპტიდან, რომ დღესასწაული გამიმართონ უდაბნოში“ (გამოს. 5-1). უფალმა მოსე რამდენჯერმე გაგზავნა ფარაონთან მსგავსი თხოვნით და მუქარით, რასაც უფალი მალევე ასრულებდა. საინტერესო ის არის, რომ იგივე უფალი მიდიოდა ფარაონთანაც, „გულს უსასტიკებდა“ და უარით ისტუმრებდა მოსეს. მეტიც, თვით მოსეს ეუბნება უფალი: „გულს გაუუსასტიკებ ფარაონს და უკან დაგედევნებთ“. აქედან ჩანს, რომ ორივე დაპირისპირებულ მხარესთან მიდის უფალი და ორივეს ერთმანეთის საწინააღმდეგოდ განაწყობს. ეს საკითხი ნათელი მაგალითია იმისა, რომ ორივე ურთიერთსაპირისპირო აზრის – კეთილის და ბოროტის უკან უფალი დგას და ეს კარგად იცის მოსემაც და ფარაონმაც, ამასთანავე, ორივე არის უფლის სიტყვის შემსრულებელი.

2000 წლიდან დაიწყო ბოლო ჟამი – ცეცხლის სტიქიის ათასწლეული, სახარება გვეუბნება და აღწერს კოსმიურ პროცესს ცეცხლით განწმენდის შესახებ. აქედან გამომდინარე, ახლა არის ანტიქრისტეს მოსვლის ჟამი. ანტიქრისტე არ იქნება ერთ ადამიანში მოსული. იგი მოვა უხილაავად, მისი უარყოფითი ენერგია სამყაროში ყველაზე და ყველაფერზე აისახება. ადამიანები მას შეიგრძნობენ შემდეგნაირად: **ანტიქრისტე იმოქმედებს ადამიანთა ბუნებაზე და ბონებაზე, რათა განდნენ მართალზე და სამართლიანობაზე მოკალაღმ, მცდებინან, კალაღობით დაამტკიცონ სიცრუე, დაკარგონ ადამიანობა და ყოველგვარი ადამიანური ღირებულება.** ანტიქრისტეს გავლენა ყველაზე მეტად საქართველოზე ექნება, ყველაზე დიდი და ძლიერი სულიერი ბრძოლები იქნება საქართ-

ველოში, ყველაზე დიდი და მკაცრი განწმენდა და ზემოქმედება ექნება ქართულ გენზე, ვინაიდან ამ გენის ხალხი იწყებს და ამთავრებს კაცობრიობის ცივილიზაციათა ციკლებს – ეს არის იბერიულ-ქართული გენი. ამ გენის მატარებელი ხალხი არის ხვთისშვილთა პირდაპირი შთამომავალი. ხვთისშვილები კი „უკვდავნი და მარადიულნი არიან“. **ქართული გენი პირველსაწყის მარადისობაში ჩადებული გენეტიკური კოდია და იმავე მარადისობაში მხოლოდ ქართული გენის მატარებელი ხალხი დაბრუნდება.** ამ გენის მატარებელი დღეს მხოლოდ ქართველები არ არიან. ერთ დროს მთელი მსოფლიოს ხალხი ერთ ენაზე ლაპარაკობდა და ეს იყო ქართული ენა, რომელიც, წინასწარმეტყველებით, ასევე ბოლო ჟამის ენაა. სწორედ ამ მიზეზით, **ანტიქრისტეს საქმითა გამოვლენა საქართველოში იქნება ყველაზე კლიმარი და თვალსაჩინო, უპიღურესად მაქსიმალურად და კლიმარად თავს იჩენს უსამართლობა, კალაღობა, სიცრუე, ადამიანური ღირებულებების მიწასთან გასწორება, ბრძოლა და კალაღობა ყოველგვარი ქართულის, ქართული მნის და ქართველი ხალხის წინააღმდეგ. ეს იქნება მცდლობა მარადიული საწყისი ბენის განადგურებისა, რათა ამ ბენმა არ მიადვიროს ცივილიზაციის ბოლომდე – ახ. წ. 4000 წლამდე, რათა არ გადავიდეს ცივილიზაციის ახალ ციკლში.**

ამავე პერიოდში ხდება მეორე მნიშვნელოვანი რამ – **დედამიწაზე უფალიც მოვიდა.** როგორც თომას სახარება გვამცნობს, შეიცვალა დამოკიდებულება ბოროტებასთან – მოციქულები და წმინდა მამები გვიქადაგებენ უკვე მანამდე არსებულის საპირისპირო დამოკიდებულებას, პატიების და სიყვარულის გზას, რაც ბოროტებას ძალას უკარგავს. ხვთაებრივი სიყვარულის ენერგია დაიფარავს პირველსაწყის იბერიულ-ქართულ გენს და ეს პროცესიც პარალელურად მიმდინარეობს: ქართველ ერს დავიწყებული ჰქონდა, ვინ იყო, ვინ არის და რა მისია აკისრია კაცობრიობის წინაშე. ეს ცნობიერება საქართველოში უკვე დაბრუნდა – **კაბალას ბიბლიური პირველსაწყისი კოსმიური ცოდნა თავის სამშობლოს – საქართველოს დაუბრუნდა,** გაიხსნა სამყაროს ბევრი კოსმიური საიდუმლო, რაც განაპირობებს ქართული გენის მარადისო-

„ინ“ და „იან“

ბაში დაბრუნების საკითხს. ეს უკვე მოხდა – **იბერიულ-ქართულმა გენმა დაიმაკვიდრა გზა მარადისობისკენ.**

კაბალას ბიბლიური ცოდნაა მხოლოდ ქართულ ანბანში აისახება. ქართული ანბანი ყოველთვის ქართულთა კუთვნილება იყო – ქართული ანბანით უძველესი დროიდან მხოლოდ ქართული ხელნაწერები იქმნებოდა. სამყაროს ყველა საიდუმლო ქართულ ენასა და ქართულ ანბანშია.

ქართული ენა უფლის ენაა.

ქართული საზოგადოების ნაწილს, სამწუხაროდ, მიაჩნია, რომ ქართველთა წინაპრები არიან ებრაელები, ქალდეველი არაბები, ქურთები და ბერძნები. ეს ასე არ არის! ვინაიდან ისინი სულ დიდი 4000 წლის წინ წარმოშობილი ხალხია (ნახეთ წიგნები: ნ. ხ. „ქართველები შუმერთა წინაპრები“. 2013 წ. და „ქართველი ერის გენეტიკური წარმომავლობა“, 2014 წ.). მაშინ, როცა ქართველებმა ჯერ კიდევ 8000 წლის წინ დავიწყეთ წელთაღრიცხვა „ქართ ადამს აქათ“, ხოლო მეორე – „დასაბამითგან“-ის წელთაღრიცხვა დავიწყეთ 7600 წლის წინ. ეს იმის დასტურია, რომ ქართველები ჯერ კიდევ 8000 წლის წინ ვიყავით უკვე მაღალცივილიზებული ხალხი. სხვაგვარად წელთაღრიცხვას ვერ დავიწყებდით. იმ დროისათვის ქართველებს უკვე გვქონდა ჩვენი ანბანი და სიტყვები „ქართველი“ და საქართველო“. ეგვიპტელი ქურუმები ბერძენ პოეტსა და მხედართმთავარს (ძვ. წ. VII-VI სს.) ეუბნებოდნენ: „ო, სოლონ! სოლონ! თქვენ ბერძნები ხართ ბავშვები. თქვენ არაფერი იცით ძველ დროზე, თქვენთვის არაფერია ცნობილი წარსულის უძველეს ცოდნაზე...“

მათეს სახარება გვეუბნება: „თქვენ გსმენიათ, რომ თქმულა: თვალი თვალისა წილ და კბილი კბილისა წილ. ხოლო მე გეუბნებით თქვენ: ნუ აღუდგებით წინ ბოროტს; არამედ ვინც შემოგკრავს მარჯვენა ყვრი-

მალში, მიუშვირე მას მეორეც“ (მათე 5-38, 39). „თქვენ გსმენიათ, რომ თქმულა: გიყვარდეს მოყვასი შენი და გბულდეს მტერი შენი. ხოლო მე გეუბნებით თქვენ: გიყვარდეთ თქვენი მტერნი; დალოცეთ თქვენი მაწყევარნი; კეთილი უყავით თქვენს მოძულეთ და ილოცეთ თქვენსავ მდევნელთა და შეურაცხყოფელთათვის. რათა იყოთ თქვენ შვილნი მამის თქვენის ზეციერისა, ვისაც თავისი მზემ ამოჰყავს კმთილთა და ბოროტთათვის და ზვიმას უზგავნის მართალთაც და უსამართლოთაც“. „იყავით თქვენ სრულყოფილნი, როგორც სრულქმნილია მამა თქვენი ზეციერი“ (მათე 5-43, 44, 45, 48). „როგორც თქვენ გსურთ მოგექცნენ კაცნი, თქვენც ასევე მოექცეთ მათ; ვინაიდან ესაა სჯული და წინასწარმეტყველნი“ (მათე 7-12).

ამ ცნობიერებაში ახლებურად შესვლა არის სწორედაც სამყაროს ღვთიური კოსმიური პროცესების „ახალი აღქმა“. როგორი ცხოვრებისა და ურთიერთობების წესებიც იყო ადრე, ქრისტეს და მის მოციქულთა მიერ უარყოფილია. აღარ უნდა იყოს დაპირისპირება, არამედ საჭიროა მტერთან (უარყოფით და დაპირისპირებულ ადამიანებთან) პარამონიული თანაარსებობა, მათ გადასარჩენად ლოცვა. ეს გზა, ამავე დროს, არის ყველა ადამიანის ხსნის გზა – უფლისკენ მარადისობაში მიმავალი გზა. მარადისობა კი პირველსაწყისია, სადაც ეს ურთიერთსაპირისპირო ენერგია ერთარსში იყო პირველსაწყისშივე ჩადებული. ყველა და ყველაფერი სამყაროში პირველსაწყისს უბრუნდება. ამაზე მიგვანიშნებს კეთილის და ბოროტის პარამონიული თანაარსებობისკენ განვითარებული დინამიკა, გადმოცემული, თუნდაც, ქართული მითოლოგიით. აღმოსავლეთის მითოლოგია ორ პირველსაწყისს განიხილავს არა როგორც ურთიერთდაპირისპირებულს, არამედ, აუცილებელს, რომლებიც პარამონიულად, ერთდროულად თანაარსებობენ. **სამყარო ორი პირველსაწყისისგანაა შექმნილი და ორივე ერთად განაპირობებენ მის განვითარებას ადამის ცივილიზაციაში.** ამ ორ პირველსაწყისს ურთიერთსაპირისპირო ველშია მთელი სამყარო, დედამიწა და ყველაფერი, რაც მასშია.

აღმოსავლეთის მითოლოგიაში (ინდოეთი, ვედები) „დევი“ არის სამყაროს დიდი დედაქალღმერთი, რომელშიც გამოვლინებულია

პირველსაწყისი მდებარი ენერგია. „დევი“ – ხვთაებრივი ენერგიის დედაქალღმერთია, რომელიც ერთდროულად არის „დედა“ და „მამა“ – ორივე ხვთაებრივი პირველსაწყისის მატარებელია. შუმერთა ქალღმერთი ინანა-იშთარი, შუააზიის კიბელა, ქართველთა დალი, დღისით წვეროსანია – მეომარი და მამრია, ხოლო ღამით სიყვარულის ქალღმერთია, ე.ი. ღმერთი თვით არის ურთიერთსაპირისპირო ორი საწყისის ერთიანობა.

თვით სამყარო არის ორ ურთიერთსაპირისპირო, ერთიან და განუყოფელ, ერთმანეთის მიმართ ორმაგად გადაბრუნებულ სამყაროთა ერთიანობა, რაც კაბალას ბიბლიურ კოდში სრულადაა წარმოჩენილი.

მსოფლიოს ყველა ხალხის მითოლოგია აღიარებს, რომ სამყაროს საწყისი დედაქალღმერთია, მასშია სამყაროს ორივე პირველსაწყისი. ამის კიდევ ერთი დასტურია ეგვიპტის ქალაქ ნაქამადიში ძვ.წ. IV-III ს.ს. აღმოჩენილი ქალღმერთ იზიდას ჰიმნი: „რამეთუ მე ვარ პირველი და მევე უკანასკნელი; მე ვარ პატივცემული და მოძულეებული; მე ვარ მრუში და წმინდანი; მე ვარ ცოლი და ქალწული; ... მე ბერწი ვარ, მაგრამ უთვალავი შვილი მყავს; მე ბედნიერი ვარ ქორწინებაში და არ ვარ გათხოვილი. მე ის ვარ, ვინც შვილებს აჩენს და ის, ვინც ვერასოდეს მოგცემს შთამომავლობას. ... რამეთუ მე ავზნიანი ვარ და დიდსულოვანი“.

დადგება დრო როცა ადამიანი ავა ისეთ სულიერ დონეზე, რომ გაეხსნება მესამე – გონითი თვალი, ჩაწვდება ქალღმერთ იზიდასადმი მიძღვნილი ჰიმნის სიტყვების არსს, ავა ღმერთების ცნობიერების და შესაძლებლობების დონეზე – იქნება უკვდავი და დამკვიდრებული ცათა სასუფეველის მარადისობაში.

ზემთ განხილული საკითხები წარმოჩინებაა იმისა, რომ ორივე – კეთილიც და ბოროტიც უფლისგანაა დაშვებული ჩვენს გამოსაცდელად და ჩვენს სულიერად „გასაზრდელად“. არ არსებობს „კეთილი“ და „ბოროტი“. ეს პირობითი ცნებებია, რომელიც თვითონ ადამიანმა განაცალკევა და განასხვავა. „კეთილის“ და „ბოროტის“ ნამდვილი არსის შეცნობა არის უფლისკენ მიმავალ გზაზე სიარული. ეს არის უფლის ჩანაფიქრი – დიდი გეგმის

ნაწილი. უფლის გარეშე არაფერი არ ხდება ქვეყანაზე, არც დიდი და არც პატარა საქმეები.

ყველა ხალხის რელიგიაში ანდროგენი ხვთაება მოიაზრება როგორც სრული და სრულყოფილი – სიმბოლო ერთიანი, დაუნაწევრებელი „ორი მზის“ ერთიანობისა. პირველსაწყისში ისინი იყვნენ ერთიანი, შემდეგ მოხდა მათი გაყოფა. ადამის ცივილიზაციის დასასრულს, ახლა ახ.წ. 2000 წელს ორი პირველსაწყისი ისევ გამთლიანდა – შეერთდა, ანუ მოხდა კეთილისა და ბოროტის შეცნობა – გამთლიანება, რასაც მსოფლიოს ყველა ხალხის მითოლოგია კოსმიური „და-ძმის“ სახით წარმოაჩენს და გამოსახავს ცეცხლის სტიქიის – ოქროს საწმისის – გამთლიანებული მზის – ბორჯღალოს სახით.

ადამიანი თვითონ არის სამყარო სამყაროში და არის ორი პირველსაწყისის ერთიანობა. ყოველი ადამიანის მარცხენა მხარე მდებარეა, ხოლო მარჯვენა – მამრი. იმისთვის, რომ ადამიანი, როგორც სამყარო, დაბრუნდეს პირველსაწყისში, მან თავის თავში უნდა შეიმეცნოს სიცოცხლის ხე – „ხე კეთილისა და ბოროტისა“ და დღევანდელი რელიგიური ცხოვრების გზით თავის თავში გააერთიანოს, გაამთლიანოს ორი ურთიერთსაპირისპირო საწყისი – კეთილი და ბოროტი არა ბოროტებით, არამედ სიყვარულით.

მხოლოდ მართალი, წმინდა და უანგარო სიყვარულის ცხოვრების წესი მიიყვანს ადამიანს კეთილის და ბოროტის სიცოცხლის ხის „ნაყოფის“ შეცნობამდე. როცა მიხვდები, რომ სამყაროში უფლის გარეშე

კოსმიური და-ძმა

არაფერი არ ხდება და ყველაფერი როგორც კეთილი, ისე ბოროტი, აუცილებელია, უფლის შექმნილია, ყველა და ყველაფერი თავის კოსმიურ მისიას ასრულებს, მაშინ ჩამოგიფალიბდება გამთლიანებული აზროვნება და შენს წინაშე მოსულ როგორც სიკეთეს, ისე ბოროტებას მიიღებ როგორც აუცილებელს შენი სულიერი ჩამოყალიბებისთვის. რაც მეტად იცდები, სულიერების უფრო მაღალ საფეხურზე აღიხარ.

მომავალში ადამიანები თავიანთი ცნობიერებით ავლენ ღმერთების დონემდე და ერთ ენაზე, ღმერთების ენაზე – ქართულ ენაზე ალაპარაკდებიან. ადამიანს გაეხსნება უნარი, ესმოდეს ყველას და ყველაფრის საუბარი – სამყაროში ყველა და ყველაფერი ერთმანეთს აზროვნების ენით უკავშირდება და ეს არის ქართული ენა. ქართულ ენას არა აქვს სიტყვათა დაბოლოებებში მდებარის და მამრის განსხვავება; მაშასადამე, მასში ორი პირველსაწყისი ენერგეტიკულად გამთლიანებული, ერთიანი და ჰარმონიულია. სრულ თანხმობაში მყოფ სამყაროში ყველა და ყველაფერი „თანხმობის და ჰარმონიის“ ერთ ენაზე – ქართულ ენაზე ისაუბრებს.

ადამის ცივილიზაციის კოსმიური ხვთიური ჩანაფიქრია, სამყაროს პირველსაწყის მარადისობაში დაბრუნება, სადაც არის მარადიული დრო და სივრცე – ორი პირველსაწყისი, რომლისგანაც შეიქმნა სამყარო. ჩვენს მიერ „კეთილისა“ და „ბოროტის“ – ორი პირველსაწყისის შეცნობა აუცილებელი და გარდაუვალია, რათა სამყარო დაუბრუნდეს პირველსაწყის მარადისობას.

საქართველოში გერგეთის სალოცავის კარის თავზე გამოსახულია რგოლურად მოკეცილი გველი, რომელიც საკუთარ კუდს პირით ეტანება. რგოლში წარწერაა: „ყველაფერი ერთიანია“.

ნაზი ხანიაშვილი
გამოქვეყნებული წიგნები

1. **შესხმად ქართველთა და ქართველთა ენისად.** იოვანე-ზოსიმე 2004 წ. და 2010 წ.
2. **შვიცანი თაზი შენი და შვიცნო სანყაროს.** 2006 წ. (გეგმა-კონსპექტი)
3. **ოქროს საწმისი – ორი მზის საიდუმლო.** 2008 წ. და 2013 წ. ქართულ, რუსულ (რეზიუმე), ინგლისურ (რეზიუმე) ენებზე.
4. **სახელდებიტისა წიგნთას პიკველთაიტისადმნს: ჯუბათა კუბათთა, მცხეთადმნს სუბთისა ცხოველისას იბეკივლთა სდროითთისსდბანს. ამინ, უფლის წყალობანი.** 2010 წ.
5. **ქართული ბენი იბეკიის ცივილიზაციათა სათავებთან.** 2012 წ.
6. **საქართველო – შუმიტა უფლის წმინდა ბულით აჩვეული დიდებულ ვუსთა ქვეყანა.** 2013 წ.
7. **ქართული ანბანი სომხების შემწმინდი ან შვიკლვა იქოს.** 2013 წ. ქართულ, რუსულ, ინგლისურ (რეზიუმე) ენებზე.
8. **ქართველები შუმიტა წინაპრები.** 2013 წ. ქართულ, რუსულ, ინგლისურ ენებზე.
9. **ქართველი ეკის ბენეტიკური წაჭმომავლობა.** 2014 წ. ქართულ, რუსულ (რეზიუმე), ინგლისურ (რეზიუმე) ენებზე.
10. **მითოლოგია და აქჟეოლოგია ბლოგალური დატობის შესახებ.** 2014 წ. ქართულ, რუსულ (რეზიუმე), ინგლისურ (რეზიუმე) ენებზე.

/წიგნებს შეგიძლიათ გაეცნოთ: თბილისის საჯარო ბიბლიოთეკა. ინტერნეტში აკრიფეთ: საქართველოს პარლამენტის ეროვნული ბიბლიოთეკა. გახსენით საიტები: „ბეჭდვითი არქივი“, „ივერიელი“/

ს ა რ ჩ მ ვ ი

1. მითოლოგია და არქეოლოგია გლობალური დათბობის შესახებ	3
2. ყაჩაღანის ჯვარი. ადამიანის სამყაროს შექმნა	14
3. ქრისტიანობა – მართლმადიდებლობა კაცობრიობის მარადიული და საყოველთაო რელიგიაა.....	26
4. კეთილისა და ბოროტის არსი ადამის ცივილიზაციაში.....	42
5. გამოქვეყნებული წიგნები.....	55

ნაზი ხანიაშვილი

ტელ.: 2 36 10 17

მობ.: 558 25 52 97